

ODMĚNA NESMÍRNÉ HODNOTY

©Adolf Točík, 2024

ÚVOD	2
HISTORICKÁ SKUTEČNOST.....	3
JAK SE TO STALO?	5
ZÁKLAD NAŠÍ NADĚJE	7
JAKÉ BYLO A BUDE TO NOVÉ TĚLO?	9
VÝZNAM VZKŘÍŠENÍ JEŽÍŠE	11
ODMĚNA ZA CO?	13
...A NAŠE ODMĚNA?	15
POCHOPIT POSELSTVÍ SHŮRY	18
TRADIČNÍ VÝKLADY NIČÍ SROZUMITELNOST ...	20
BUDOUCNOST KAŽDÉHO Z NÁS	24
NEJLEPŠÍ KARIÉRNÍ PŘÍLEŽITOST VŠECH DOB – PRO VÁS! (Anthony Buzzard)	27

William Strutt, 1896. Izajáš 11:6,7

Pak vlk bude pobývat s beránkem a leopard uléhat s kůzlem; tele se bude pást spolu s lvíčetem a malý chlapec je povede. Kráva i medvědice se budou pást, i jejich mláďata budou uléhat spolu

ÚVOD

Záměrem této práce je povzbudit takové lidi, jakými jsme většinou my, praktičtí Češi, aby chtěli hledat, a nakonec najít tu nejceněnější odměnu, která může existovat.

O té nejhodnotnější odměně se můžeme dozvědět z nejrozšířenější knihy, z Bible. Než tu knihu odmítnete kvůli jejímu spojení s církvemi, měli byste vědět, že ji nenapsali nějakí náboženští blouznivci; na jejím obsahu se podíleli praktičtí lidé ze všech stupňů společenského žebříčku, její slova jsou určena hlavně obyčejným lidem. Prvními křesťany byli většinou lidé vykonávající nejběžnější povolání. Pokud o Bibli nic nevíte, je to možná dobrý předpoklad k jejímu pochopení. Autor těchto řádků byl také takový.

Slovo **odměna** už z definice obsahuje dva činitele: (1) **osobu**, která odměnu nabízí, a (2) **podmínku** pro získání odměny.

Tím odměňujícím je Stvořitel všeho, Bůh, takový, jak ho **určuje Bible**. "Dejte mi pokoj s náboženstvím", vás asi napadne jako běžného člověka, "mám na práci mnohem praktičtější věci, než se věnovat zbytečností".

Hodnotu té odměny byste však mohli přehlédnout, získat ji znamená obdržet **nesmrtelnost** v novém těle! Nejen v novém těle, nýbrž i v nových podmínkách, které budou vládnout zde **na Zemi**. O tom všem nám skoro všechny církve, které se hlásí k Bibli, neříkají vlastně nic.

Asi vás překvapí, že k pochopení jsou nutné podmínky (1) zdravý **rozum** (2) nezpochybnitelné **důkazy**.

Kdo tu odměnu nabízí?

Jak již uvedeno, Stvořitel všeho. Velmi prostě nám Písmo nabízí důkaz:

*Každý dům přece někdo postavil a **stavitel**em všeho je **Bůh**.* (Hebreům 3:4)

Dnes je všeobecně známo, že každá živá buňka je mnohem, mnohem složitější než jakýkoli dům, její komplexnost je přirovnávána k městu. Stavba domu, ještě než začne, vyžaduje plán, projekt, teprve pak shánět materiál a řemeslníky. A co projekt města?

"Nezařídila" však všechno **evoluce**, o které neustále slyšíme a čteme ve školách a

v naučných pořadech? Teorii evoluce přece propagují kvalifikovaní vědci! Byl však nalezen vůbec nějaký pevný důkaz o tom, že samy od sebe množstvím náhod vznikají z jednoduchých věcí složité struktury?

Za 165 let od vydání Darwinovy teorie se svět velmi, velmi změnil, vědecké metody položily základ k dnešnímu světu. Co věděl Darwin o buňkách, biochemii, termodynamice, teorii informace, o stavbě hmoty, ekologii, kybernetice atd? Důkazy pro evoluci nikde. Cíl této práce není ve sporech o teorii, je určena běžnému člověku, aby mohl získat jasnou vizi slíbené odměny.

Jaká je ta odměna

...v naději na [věčný život] život příštího věku, který Bůh, jenž nemůže lhát, slíbil před počátkem věků. (Titovi 1:2; OGF)

Tou odměnou je věčný život, přesněji život příštího věku. Co to vlastně znamená, je předmětem předložených článků. Jsou sestaveny tak, aby člověk bez předsudků mohl pochopit význam té slíbené odměny. Kvůli srozumitelnosti i pro úplné laiky jsou články krátké, přitom obsahují plný obsah důležitých textů Bible. Autor se snaží o jednoduchý výklad na míle vzdálený sporům teologů a filozofů.

Bible rozhodně nepodporuje představu nesmrtelné duše odlétající při smrti do nebe či pekla. Úplní laikové mají výhodu, jejich mysl není zatížena termíny, které vlastně nemají praktický smysl.

Čtenáři pocházející z církevního prostředí musí počítat s tím, že obsah článků nepotvrzuje nauky jejich církve, a tak stojí před nesnadnou, ale plně zásadní otázkou: co je pravda? **Text** Písma, o němž věří, že je Božím slovem, nebo **nauky** mé církve. Neboli, **komu věřím**, dárci odměny, Bohu, nebo vůdcům mé církve, kteří mi tu odměnu nezařídí?

Závěry o předložené látce jsou ovšem na vás, na každém. Záměrem autora je jen vzbudit zájem o jasně určenou odměnu. Přání autora je ovšem, aby se mu ten váš zájem podařilo vyvolat. Pokud chcete svůj zájem o onu odměnu dále rozvíjet, odkazují vás ovšem na text Bible, a na

Tam jsou velmi pečlivě zpracované doklady, které podporují a dále rozvíjejí nastíněnou látku.

Kéž na vás čtení článků působí dobře. Budte aspoň informováni o věcech, které by vás třeba ani nenapadly.

Historická skutečnost

Člověk, který byl usmrčen římskými orgány asi roku 34 n.l., byl pohřben a třetí den poté se objevil živý; to je jedinečná událost, nikdy předtím ani potom se nic takového nestalo. Proto se mnoha lidem zdálo a zdá, že taková věc je nemožná, spekulují o různých způsobech, jak to "vysvětlit"; přitom vycházejí z představ rozšířených ve své době a ze svých zkušeností, jež jsou ovšem úplně jiného druhu. Jenže tímto přístupem přicházíme o skutečný význam zmíněné události.

Stojí zato připomenout, že tato událost, ač neuvěřitelná, se stala, jak dosvědčují očití svědkové té události, a ti to buď sami zapsali, Matouš, Marek, Jan, Petr a Pavel, nebo uvedli detaily pro pisatele Lukášových spisů, evangelia a Skutků apoštolů. Je to tak významná věc, že se zachovala téměř dva tisíce let a je dostupná i nám díky obětavému úsilí generací opisovačů. Žádná jiná událost v dějinách před novou dobou není tak přesně a tolikrát uchována v písemných pramelech.

Že o ní nevíte, ačkoli jste chodili do školy? Je to záhada: proč popis nejspolehlivěji doložené události s nedožitými následky pro každého z nás není součástí učebních osnov, ačkoli třeba řecké mýty jsou?

Naštěstí není třeba se nechat vláčet názory různých dnešních pisatelů, když stačí se přímo seznámit s obsahem zachovaných zpráv a udělat si sami svůj úsudek. Těch zpráv není zdaleka tolik, kolik existuje dnešních článků, které nám mají poskytnout ten správný pohled. Většinu ze zachovaného zápisu obsahuje tento krátký článek a ty zprávy jsou zde citovány.

Nejstarší dokument

Dnes je mezi znalci uznávanou skutečností, že popis oné události pořízený nejbližší k okamžiku, kdy se stala, opatřil apoštol Pavel:

Mezi nejdůležitějšími věcmi jsem vám to-

tiž předal to, co jsem také přijal: že Mesiáš zemřel za naše hříchy podle Písma, že byl pohřben a že byl třetího dne **vzkříšen** podle Písma a že se **zjevil** Petrovi a potom Dvanácti. Poté se **zjevil** více než pěti stům bratřím a sester najednou, z nichž většina je nyní ještě naživu, i když někteří usnuli ve smrti. Pak se **zjevil** Jakubovi a potom všem apoštolům. A nakonec, jako dítěti narozenému v nesprávnou dobu, se **zjevil** i mně. (1. Korintským 15:3-8)

V době, kdy Pavel popsal tu věc, byla ještě většina svědků toho, jak se jim Mesiáš zjevil, naživu. Kdokoli z nich mohl tu věc popřít. Pavel dobře věděl, o čem píše, a dále popisuje mechanismus, jak se taková věc stala.

Co se tehdy vlastně stalo?

Nejprve je potřeba se zaměřit na způsob toho zjevení. Popis v evangeliích Lukáše a Jana je dost podrobný, takže si můžeme představit, jak se Ježíš po svém vzkříšení setkával s učedníky.

V neděli

Marie stála venku před hrobem a plakala. ... otočila se dozadu a uviděla tam stát Ježíše; nevěděla však, že je to Ježíš. Ježíš jí řekl: "Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?" Ona mu v domněnku, že je to zahradník, řekla: "Pane, jestliže tys ho odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu." Ježíš jí řekl: "Marie!" Ona se otočila a hebrejsky mu řekla: "Rabbuni", což znamená 'Učitel'. ... Marie Magdalská šla a zvěstovala učedníkům: "Viděla jsem Pána", a oznámila jim to, co jí řekl. Když byl večer téhož dne, prvního v týdnu, a učedníci byli ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. I zaradovali se učedníci, když uviděli Pána. (Jan 20: 11, 14-16, 18-20)

A hle, téhož dne šli dva z nich do vesnice jménem Emaus, vzdálené sto šedesát stadií od Jeruzaléma, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se přihodilo. A stalo

se, jak tak spolu rozmlouvali a probírali to, že se k nim přiblížil sám Ježíš a šel s nimi. Ale jejich oči byly drženy, takže ho nepoznali. Řekl jim: "O jakých věcech to spolu cestou rozmlouváte?" I zůstali stát zasmušilí. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: "Ty jsi snad jediný, kdo pobývá v Jeruzalémě a nedověděl se, co se v něm v těchto dnech stalo!" ... Přiblížili se k vesnici, kam šli, a on si počínal, jako by chtěl jít dál. Oni však na něho naléhali slovy: "Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se již nachýlil." I vstoupil, aby s nimi zůstal. A stalo se, když s nimi zaujal místo u stolu, že vzal chléb, požehnal, rozlomil a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho; ale on se pro ně stal neviditelným. ... A v tu hodinu vstali, vrátili se do Jeruzaléma a našli shromážděných těch jedenáct i ty, kteří byli s nimi, a ti jim říkali, že Pán byl skutečně probuzen z mrtvých a ukázal se Šimonovi. A oni vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat při lámání chleba. Zatímco o tom mluvili, postavil se on uprostřed nich a řekl jim: "Pokoj vám." Vyděsili se a vystrašení se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: "Proč jste tak rozrušeni a proč ve vašem srdci vystupují pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy, že jsem to já. Dotkněte se mne a podívejte se: duch nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně." A když to řekl, ukázal jim ruce a nohy. Když tomu ještě pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: "Máte tu něco k jídlu?" Podali mu kus pečené ryby a plást medu. Vzal si a pojedl před nimi. (Lukáš 24:13-18, 28-31, 33-43)

Tomáš zvaný Didymos, jeden z Dvanácti, však nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: "Viděli jsme Pána." On jim však řekl: "Pokud neuvidím stopu hřebů v jeho rukou a nevložím svůj prst na místo hřebů a svou ruku do jeho boku, neuvěřím." Jan 20:24-25)

Po osmi dnech

byli jeho učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi. Postavil se doprostřed a řekl: "Pokoj vám." Potom řekl Tomášovi: "Vztáhni svůj prst sem a pohleď na mé ruce, vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící." (Jan 20:26-27)

Potom se Ježíš opět zjevoval učedníkům u Tiberiadského moře (viz Jan 21. kapitola) a jinde (**celkem skoro 6 týdnů**):

... skrze ducha svatého dal příkazy apoštolům, které si vyvolil. Jim také po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, *po čtyřicet dní se jim dával spatřit* a říkal jim o Božím království. A když s nimi jedl, nařídil jim, aby se nevzdalovali z Jeruzaléma, ale očekávali Otcovo zaslíbení ... Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. A když se upřeně dívali do nebe, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílých šatech a řekli: "Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde¹ právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe." (Skutky 1:3, 4, 9-11)

Pavel se poprvé setkává s Ježíšem

asi 3 roky po Ježíšově vzetí do nebe, tato zkušenost je barvitě popsána v první části 9. kapitoly knihy Skutky.

Věrohodná zpráva

Tato událost je tak neobvyklá, že ani Ježíšovi nejbližší tomu zpočátku nevěřili. A to jim on sám předem několikrát sdělil, že se to stane:

"Hle, vystupujeme do Jeruzaléma a Syn člověka (Ježíš sám) bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům, aby se mu vysmáli, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen." (Matouš 20:18, 19; též 16:21; 17:9, 23; Marek 8:31; 9:9, 31; 10: 33-35; Lukáš 9:22)

Reakce učedníků na zprávu o znovu živém Ježíši:

A když se vrátily od hrobky, oznámily toto všechno Jedenácti i všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie Jakubova a ostatní s nimi. Říkaly to apoštolům, ale jim tato slova připadala jako nesmysl a nevěřili jim." (Lukáš 24:9-11)

Autorem podstatné části zápisu byl lékař Lukáš. Dokládá, jak sestavil své zprávy:

Protože se již mnozí pokusili sestavit vyprávění o událostech, které se mezi námi naplnily, jak nám je předali ti, kteří se od počátku

¹ Přijde z nebe na zem

stali očitými svědky a služebníky slova, rozhodl jsem se také já, když jsem vše znovu pečlivě prošel, že ti to po pořádku vypíšu, vznešený Theofile, abys plně poznal spolehlivost těch věcí, kterým jsi byl vyučen. (Lukáš 1:1-4)

Závěr

Co mohou namítat novodobí kritici k pravdivosti zpráv, které popsali či vyprávěli očiti svědkové té události? Nic, a přesto namítají,

vědí toho víc než tehdejší lidé? Kde k tomu přišli?

Z uvedených popisů je zřejmý způsob setkání těch lidí se vzkříšeným Ježíšem. Nebylo to ve snu, či ve vidění následkem požití drog nebo nějakých druhů náboženského vytržení. Jednalo se sice o neobvyklou zkušenost, ale prožitou při plném vědomí, dokonce i před množstvím lidí.

Jak se to vzkříšení uskutečnilo a v jakém těle se Ježíš po svém vzkříšení objevoval?

Jak se to stalo?

Ježíš byl vzkříšen ze stavu smrti do stavu života, což bylo potvrzeno mnoha svědky, kteří Ježíše dobře znali před tím, než byl popraven, a po třech a více dnech, až 40 dní, jej potkávali a vídali. Ale jak se to stalo? Vždyť to nikdo přímo neviděl.

Tato skutečnost se stala polem pro nejrozumnější spekulace v pozdější době, nicméně nejpopovolanějšími učiteli jsou ti, kteří tomu byli nejbližší. Vzkříšení Ježíše vyvolalo některé hodně neobvyklé následky, o nichž bude řeč jindy; ty vyvolaly pozornost množství lidí, asi 50 dní po vzkříšení. Apoštol Petr v obsáhlém proslovu vysvětloval, co se stalo. Z jeho řeči vyjímám dva úryvky týkající se problému, který řešíme.

Židé a všichni obyvatelé Jeruzaléma! Vysvětlím vám to, vnímejte pozorně mou řeč!... Izraelští, slyšte tato slova! Ježíše Nazorejského, muže osvědčeného před vámi od Boha mocnými činy, divy a znameními, jež skrze něj Bůh činil mezi vámi, jak sami víte, - toho, vydaného podle určené rady a předvedení Božího, jste rukou bezbožníků dali přibít na kříž a zahubili, ale **Bůh jej vzkřísil**, zrušil bolesti smrti, poněvadž nebylo možno, aby si ho udržela. (David) proto viděl dopředu a promluvil o vzkříšení Kristově, že nebyl zanechán v *hádu* ani jeho tělo nezakusilo zetlení. Tohoto **Ježíše Bůh vzkřísil**; my všichni jsme toho svědky. (Skutky 2:14, 22-24, 31, 32)

Nemůže zde být žádná mýlka, Ježíš se neprobral nějak sám, vzkřísil ho někdo jiný, Bůh. Zde se musí připomenout, že jak Petr a apoštolové, tak posluchači byli Židé, znali svého Boha, Jahva. V proslovu se Petr odvolával na texty hebrejského Písma, Starého

zákona. Ti lidé tomu tak rozuměli a pak jednali v souladu se svým chápáním.

Rozhodně si nepředstavovali Boha jako trojici, ani to, že Ježíš byl plně Bůh a plně člověk, jak vyžadují trojiční vyznání víry zastávané věřícími většiny církví hlásících se k Ježíši Kristu.

O několik let později vysvětlil průběh vzkříšení apoštol Pavel, vzdělaný bývalý farizej a římský občan. Jeho objasnění je obsahem 15. kapitoly jeho prvního listu křesťanům v Korintu. Opět budu citovat jen výňatky sloužící k pochopení.

Někdo ale řekne: "**Jak budou mrtví vzkříšeni? A v jakém přijdou těle?**" Blázne! To, co seješ, neožije, dokud to nezemře. A co seješ? Ne to tělo, které vyrostlo, ale holé zrno – třeba zrno pšenice nebo nějaké jiné. **Bůh mu pak dává tělo, jak sám chce**, každému z těch semen jeho vlastní tělo. Není tělo jako tělo. Jiné je tělo lidské, jiné tělo zvířecí, jiné tělo ptačí a jiné zase rybí. Jsou také těla nebeská a těla pozemská; ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských.... Tak tomu je se vzkříšením mrtvých: **Je pohřbeno smrtelné tělo, je vzkříšeno nesmrtelné**. Je pohřbeno ošklivé, je vzkříšeno slavné; Je pohřbeno bezvládné, je vzkříšeno mocné. Je pohřbeno tělo přirozené, je vzkříšeno tělo duchovní. (1 Korintským 15:35-40, 42-44a)

Zde je řeč o budoucím vzkříšení, právě tak byl vzkříšen Ježíš: bylo pohřbeno smrtelné tělo, bylo vzkříšeno nesmrtelné. Dal mu ho Bůh. A Pavel to považuje za dostatečný důkaz. Při svém vystoupení před athénskými filozofy ukončil svůj proslov slovy:

Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze **muže**, kterého k tomu určil. Všem o tom **poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých.** (Skutky 17:30-32)

Bůh vzkříšením Ježíše poskytl důkaz své moci i svého záměru. Někteří lidé přijímají existenci Stvořitele, ale tím končí; ano, kdysi dávno Bůh stvořil vesmír včetně života, věci už dál běží samy od sebe, dál už se o své stvoření nezajímá, prostě velký Hodinář.

Vzkříšení Ježíše dokazuje, že Bůh je jiný, že se o své stvoření zajímá, že pokračuje v aktech stvoření. Je to zásadní důkaz, pro koho? Poskytl důkaz **všem**. Je na každém z nás, uznáme to jako důkaz Boží činnosti nebo jej budeme přehlížet či přímo odmítat?

"Bůh ... dává tělo..."

Jednoduché vysvětlení. Právě ta vyjádřená jednoduchost většinu lidí neuspokojuje. Ať tvrdí, že jsou věřící, nebo jsou nevěřící, ateisti nebo agnostici, odvolávající se na "vědecké myšlení". V obou případech se ovšem jedná o totéž.

Ti věřící přijímají "vědecké myšlení" doby 1. až 3. století, kdy byli vzdělanci té doby uneseni výroky autorit své doby, řeckých filozofů, zejména Platóna a Aristotela. Dnes je dobře známo, že jejich vyspekulované názory neodpovídají potvrzeným poznatkům. Starověké autority se mýlili, jejich teorie zdaleka nemají nic společného s moderní fyzikou, chemií, biologií, biochemií atd.

Dnes je člověk, který nevěří evoluční teorii, považován za omezeného, nevzdělaného. Zastáncům vědeckého myšlení uniká fakt, že základy "vědecké metody" byly položeny 300 let před Darwinem, že například Isaac Newton, pokládáný za jednoho z největších vědců všech dob, se věnoval stejně pečlivě fyzice i Bibli. A Darwin, uznávaný za zakladatele teorie evoluce, neměl ani tušení o dnešních poznatcích genetiky, kybernetiky, kvantové fyziky, termodynamiky ani biochemie. Přesto je svéhlavě považován za autoritu.

Apoštol Pavel nebyl ovlivněn zmíněnými předsudky, jako vzdělaný Žid a pak Ježíšův

apoštol byl přesvědčen, že vše kolem nás i my sami jsme výsledkem stvořitelské aktivity Nejvyššího, Všemohoucího Boha. *Bůh mu pak dává tělo, jak sám chce, každému z těch semen jeho vlastní tělo. Není tělo jako tělo. Jiné je tělo lidské, jiné tělo zvířecí, jiné tělo ptačí a jiné zase rybí.*

Nemusel si nic vymýšlet, vždyť už na počátku Bůh dal těla všem tvorům, jak sám chtěl.

A Bůh řekl: "Ať se voda hemží živými tvory a ptáci ať poletují nad zemí na nebeské obloze!" Bůh stvořil velká vodní zvířata a všechny hbité tvory nejrůznějších druhů, jimiž se hemží voda, a všechny okřídlené tvory nejrůznějších druhů. ...A Bůh řekl: "Ať vydá země živé tvory různého druhu: krotká zvířata, drobné živočichy a divokou zvěř nejrůznějšího druhu." A stalo se tak. Bůh udělal různé druhy divoké zvěře a krotkých zvířat a všechny drobné pozemské živočichy. A Bůh viděl, že je to dobré. A Bůh řekl: "Učiňme člověka ke svému obrazu, podle naší podoby. Ať vládne nad mořskými rybami, nad nebeskými ptáky, nad krotkými zvířaty i nad celou zemí i nade všemi drobnými živočichy, kteří se pohybují po zemi." Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu. (Genesis 1:20-27)

Příliš jednoduché? Ale žádné lepší vysvětlení neexistuje, mohou ho chápat i malé děti, když vidí svou matku, jak zadělává těsto a pak z něj formuje chléb, koláče nebo knedlíky, dává těstu tvar, *jak sama chce*.

Závěr

Jak to, že se mrtvý člověk objevil 3. den po smrti živý a pak byl k mání ještě více než 5 týdnů? Bůh mu dal tělo, jak sám chtěl. Učedníci jej pak viděli v jiném těle, než bylo tělo, ve kterém ho znali. Neprobral se, neprobudil se sám od sebe.

Domyslet tuto jednoduchou zprávu – nemíchat ji s představami starověkých filozofů, kvůli kterým jsou tyto prosté věci přehlíženy a je překrouceno několik veršů Písma tak, že jsou vytrženy ze souvislosti a posunuty významy slov – znamená například to, že se Ježíš nevrátil do těla, které měl údajně tisíciletí předtím, než se narodil panně Marii. Zejména to znamená uznat vše přesahující moc a schopnosti Boha, Stvořitele.

Ano, vzkříšený Ježíš byl nově stvořen, tímto stvořitelským skutkem nezačalo nic menšího než **Nové stvoření**. Pokud tomu

věříme, můžeme se i my stát částí Nového stvoření, kdy **je pohřbeno smrtelné tělo, je vzkříšeno nesmrtelné**.

Základ naší naděje

Zprávu o tom, že byl mrtvý člověk, Ježíš, opět živý, nám doručili svědkové té neuvěřitelné události a pečliví opisovači během tisíciletí. Je to jenom zajímavá zpráva, jakých dnes dostáváme tisíce? Ne, ne, opravdu může proměnit náš život, když si do hloubi srdce uvědomíme její cenu.

To potkalo i hlasatele této zprávy apoštola Pavla. Velmi se namáhal, aby se o jejím obsahu dozvědělo co nejvíc lidí. V roce 50 n.l. dorazil i do Athén, sídla tehdejší vzdělanosti.

Setkávali se s ním také někteří epikurejští a stoičtí filozofové. Někteří říkali: "Co nám to chce ten mluvka vykládat?" Jiní zase: "Zdá se, že to je hlasatel cizích božstev"; zvěstoval jim totiž **Ježíše a vzkříšení**.

Chopili se ho a odvedli do Areopagu a říkali: "Smíme vědět, co je to za nové učení, které hlásáš? Předkládáš našim uším jakési cizí věci. Chceme tedy poznat, co to má být." Všichni Athéňané a cizinci, kteří tam pobývali, se totiž nezabývali ničím jiným, než že říkali nebo poslouchali něco nového. Pavel se postavil doprostřed Areopagu a říkal:

"Muži athénští, pozoruji, že jste v každém ohledu velicí ctitelé božstev. Když jsem totiž procházel a pozorně prohlížel vaše posvátná místa, našel jsem i oltář, na kterém je napsáno: 'Neznámu bohu.' Co tedy ctíte, a ještě neznáte, to já vám zvěstuji: Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, je pánem nebe i země a nebydlí ve svatyních zhotovených rukou ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno. Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země; ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání, aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť 'v něm žijeme, pohybujeme se a jsme', jak to řekli i někteří z vašich básníků: 'Vždyť jsme i jeho rod.' Jsme-li tedy rodem Božím, nesmíme se domnívat, že božstvo je podobno zlatu nebo stříbru nebo kamenu, výtvaru lidské zručnosti a důmyslu. Když tedy **Bůh** přehlédl ty doby

nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem o tom **poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých**" (Skutky 17:18-31)

Jak reagovali posluchači?

Jakmile uslyšeli o vzkříšení mrtvých, jedni se mu posmívali a druhí řekli: "Poslechneme si tě o tom ještě jindy." A tak od nich Pavel odešel. Ale někteří se k němu připojili a uvěřili; (v. 32-34)

Jen někteří uvěřili

Žádný potlesk, jen výsměch a rozpaky, uvěřili jen někteří, přitom publikum bylo trénované v nejuznávanějších filozofických systémech té doby; epikurejci a stoici.

Všude jinde, kde Pavel kázal to bylo podobné, jen někteří uvěřili. Není to dnes velmi podobné?

Dokonce i pro členy sborů, které Pavel sám založil, bylo obtížné to chápat. Obsah 15. kapitoly jeho prvního dopisu korintskému sboru se zabývá podrobným popisem vzkříšení. Podnět pro tuto kapitolu:

Káže-li se, že Kristus je zprostřed mrtvých vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že **není** vzkříšení mrtvých? (v. 11)

Naše naděje

Ve verši 32b Pavel pregnančně shrnuje základ pro naši naději:

Jestliže mrtví nebudou vzkříšeni, jeme a pijme, vždyť zítra zemřeme!

Zde Pavel předkládá dilema, dvě možnosti (1) zemřeme a pak už nic (2) zemřeme a budeme vzkříšení...

[1] Zemřeme – co to znamená?

V době, kdy Pavel psal své dopisy, existovaly jen spisy, jež dnes nazýváme Starý zákon. Ty nám předávají jasné svědectví o

stavu člověka po smrti.

Neboť pokud jde o úděl lidských synů i o úděl zvířete, mají stejný úděl: Jak umírá jeden, tak umírá i druhý, a obojí stejně dýchá. Člověk nemá před zvířetem žádnou přednost, vždyť je to všechno marnost. Všechno to odchází na stejné místo; vše to vzešlo z prachu a vše se to navrací v prach. (Kazatel 3:19, 20)

Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se bereš. (9:10, KB)

Konec života je stejný u zvířat i u lidí, změna v zemskou hlínu či prach. Žádný posmrtný život, žádné vědomí, ani důmysl, ani umění, ani moudrost. Po smrti žádné nebe či peklo, nebo dokonce očištec, jen hrob, žádné vědomí. To nám říká i naše zkušenost, proto se mnoho lidí vysmívá představě života po smrti a pokouší se užít si život, takový, jaký je teď.

Ne právě málo lidí se utěšuje představou života po smrti a poukazují: duchové zemřelých, není to jasný důkaz? Pavel tuto možnost nepřipouštěl, jako rodilý Žid znal Zákon, který dostal jeho národ od Boha po vysvobození z egyptského otroctví:

Ať se u tebe nenajde ten, kdo by provedl svého syna či svou dceru ohněm, věštec přinášející věštby, hadač ani ten, kdo vykládá znamení, ani čaroděj ani zaklínač ani ten, **kdo se doptává ducha zemřelého**, ani věštec ani ten, kdo se **dotazuje mrtvých**. Vždyť každý, kdo dělá takové věci, je ohavností pro Jahva. Kvůli těmto ohavnostem je před tebou Jahve, tvůj Bůh, vyhání. (Deuteronomium 18:10-12)

Vyvolávání duchů zemřelých bylo tehdy, kolem roku 1500 před n.l., rozšířené v různých národech, a nepolevilo ani dnes. Kdo za těmi "duchy zemřelých" stojí, asi mnohé zajímá, ale v každém případě měl tento příkaz dobrý důvod – vyhnout se působení zlých duchovních bytostí; první komunikace s takovým duchem se odehrála v Edenu, mezi Evou a Hadem (viz str.14)

[2] Budeme vzkříšení – kdy

Pro Ježíšovy učedníky je však útěcha, jak to napsal Pavel v jednom ze svých prvních dopisů:

Nechceme, abyste, bratři a sestry, nevěděli o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ostatní, kteří nemají naději. Protože věříme, že Ježíš zemřel a opět vstal, stejně tak Bůh **přivede s Ježíšem** ty, kdo v Ježíši zesnuli. (1. Tesalonickým 4:13, 14)

Stejný názor opakuje v 1. Korintským 15:20-22:

Kristus ale byl vzkříšen jakožto první ze všech zesnulých. Neboť, poněvadž smrt přišla skrze člověka, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž v Adamovi všichni umírají, tak i v Kristu všichni budou oživeni. Každý ovšem v svém pořádku: první je **Kristus**, potom ti, kteří jsou Kristovi, **při jeho příchodu**

Vzkříšení *všech* věrných nastane až při jeho příchodu, Ježíšova příchodu. Jeho učedníci jej naposled viděli takto:

...Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvížen a oblak jím ho vzal z očí. A když se upřeně dívali do nebe, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílých šatech a řekli: "Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento **Ježíš**, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, **přijde** právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe." (Skutky 1:9-11)

Apoštol Petr potvrdil, že se Ježíš vrátí, Bůh ho pošle na zem, proč:

...až k vám [Bůh] **pošle** ohlášeného Mesiaše – **Ježíše**, který zatím musí zůstat v nebi až do času nápravy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků. (Skutky 3:20-21)

Ježíš se vrátí, čímž začne čas nápravy všech věcí; jak již bylo uvedeno, hned na počátku dojde ke vzkříšení věrných, a ti pak s ním budou spolupracovat na nápravě všech věcí zde na zemi, obnovit pozemský ráj a rozšířit ho po celé planetě.

Závěr

Která z obou možností je pro nás lepší? Žít teď a tady, užívat si slast, jak doufali epikurejci? Žít ctnostně, být nad věcí, jak se o to pokoušeli stoikové?

Uvědomovat si konečnost života není ani dnes, kdy se nám vzhledem k minulým generacím žije mnohem lépe, nic lákavého, to se každý snaží nevnímat.

Naděje na vzkříšení poháněla apoštola Pavla k enormnímu úsilí hlásat tuto možnost co největšímu počtu lidí. Proč? Protože pomáhal lidem, aby uvěřili tomu, že

toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci **nesmrtelnost**. Když toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se skutečné slovo, které je napsáno: 'Smrt byla pohlacena ve vítězství.' (1. Korintským 15:53, 54)

Náš současný relativně krátký život do-

provázený nemocemi, válkami, zločinností, epidemiemi atd končí v době, kdy nasbíráme mnoho zkušeností a znalostí, které nemáme jak využít ani je předat, nelze vůbec porovnat se životem po tomto druhu vzkříšení, jaký propagoval Pavel. Pak také nastane

čas nápravy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků. (Skutky 3:21)

Jak to vše bude vypadat konkrétně, aby to nebyla jen mlhavá naděje?

Jaké bylo a bude to nové tělo?

Není ta otázka jenom intelektuální hračka? Může se tak jevit, ale jak uvidíme, zodpovědět ji, znamená mít naději na vzkříšení zcela konkrétní, tudíž velmi působivou.

Základem pro pochopení je podrobný Pavlův popis vzkříšení v 1. Korintským v 15. kapitole:

Někdo však řekne: 'Jak jsou vzkříšení mrtví?' 'V jakém těle přijdou?' ...Ale Bůh mu dává tělo, jak sám chce (v. 35, 38)

Podrobný popis se opírá o protiklady těla pohřbívaného a těla vzkříšeného:

Tak je to také se vzkříšením mrtvých. Je pohřbeno smrtelné tělo, je vzkříšeno nesmrtelné. Je pohřbeno potupné, je vzkříšeno slavné; Je pohřbeno bezvládné, je vzkříšeno mocné. Je pohřbeno tělo přirozené, je vzkříšeno tělo duchovní...První člověk byl z prachu země, druhý člověk je z nebe. Jaký byl ten z prachu země, takoví jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, takoví i nebeští. Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak ponese i obraz toho nebeského (v. 42-44, 47-49)

Pavel v 15. kapitole 1. Korintským stávil proti sobě tělo, které opustíme, a tělo, které obdržíme:

Je zaseto
v porušitelnosti
v potupě
ve slabosti
duševní, přirozené
z prachu, **ze země,**
pozemské
smrtelné

Je vzkříšeno
v neporušitelnosti
ve slávě
v moci
duchovní
z nebe
nebeské
nesmrtelné

Nebeské tělo

Máme-li to pochopit správně, musíme vzdorovat pohanským či řeckým představám o "světě tam nahoře"; ani v naší zemi, kde obyvatelé jsou většinou bez vyznání, nesmíme podlehnout zažitým představám o nebi. Když zemře nějaká celebrita, v české televizi, která je veřejnou službou, tedy bez ohledu na náboženské vyznání, odlétá holubice vzhůru; holubice rovná se duše. Při vánočních pohádkách v TV "strávíme v nebi" několik hodin, vždyť jeden známý režisér má o nebi přesnou představu, kterou mu předala jeho babička!!!

Tato populární představa pronikla do církví, které o sobě tvrdí, že vyznávají Krista Ježíše, křesťanských.

Nejhorší dopad těchto názorů víry znamená, že věřící absolutně nechápou, proč usilovat o "bohulibé" skutky, ani které to jsou. Apoštolové měli před sebou jasnou odměnu, obdržet při vzkříšení stejné tělo jaké dostal Ježíš.

Původ těla

Porovnáme-li dvojici pozemské vs. nebeské, dospějeme k prostému závěru: ta slova označují původ zmíněných dvou těl.

Tělo ze země

Náš praotec Adam: *Jahve Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší. (Genesis 2:7) A Adamovi řekl: Protože jsi uposlechl svou ženu a jedl jsi ze stromu...V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se ne-*

navrátíš do země, neboť jsi z ní vzat. Prach jsi a do prachu se navrátíš. (Genesis 3:17-19) A tento způsob našeho života zažíváme každý.

Tělo z nebe

Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světél, ... (Jakub 1:17)

Bible není astronomická příručka, popisuje skryté skutečnosti názorným prostým jazykem, což mohou chápat i obyčejní lidé. Dobré věci pocházejí z nebe, od Boha.

Nebesa, nebesa patří Jahvovi, ale zemi dal synům lidským. (Žalm 115:16)

A co tedy nebeský člověk, či člověk z nebe?

První člověk z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten z prachu země, taková jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, taková i nebeští. Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak ponese i obraz toho nebeského. (1. Korintským 15:47-49)

Nebeské tělo byl svrchovaně dobrý dar Ježíši od Otce, při vzkříšení, ne dříve.

Očití svědkové

nového Ježíšova těla

V tom těle se setkával s očitými svědky, některé vlastnosti toho těla jsou zřejmé z popisu těch setkání.

Ježíš jí řekl: "Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?" Ona mu v domnění, že je to zahradník, řekla: "Pane, jestliže tys ho odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu." Ježíš jí řekl: "Marie!" Ona se otočila a hebrejsky mu řekla: "Rabbuni", což znamená 'Učitel'. (Jan 20:15, 16)

se k nim přiblížil sám Ježíš a šel s nimi. Ale jejich oči byly drženy, takže ho nepoznali ... vzal chléb, požehnal, rozlomil a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho (Lukáš 24:15, 16, 30, 31)

Zatímco o tom mluvili, postavil se on uprostřed nich a řekl jim: "Pokoj vám." Vyděsili se a vystrašení se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: "Proč jste tak rozrušení a proč ve vašem srdci vystupují pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy, že jsem to já. Dotkněte se mne a podívejte se: duch nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně." (Lukáš 24:36-39)

řekl jim: "Máte tu něco k jídlu?" Podali mu kus pečené ryby a plást medu. Vzal si a pojedl před nimi. (Lukáš 24:41-43)

Ježíš si nemohl vyzvednout nové tělo v nebi

Velká většina popsanych zážitků se odehrála během neděle, hned brzy ráno jej viděla Marie Magdalská a pak ti ostatní. Vzhledem k tomu, že bylo Ježíšovo mrtvé tělo pohřbeno v pátek, od okamžiku smrti byl mrtvý až do nedělního rána.

To ovšem znamená, že žádná jeho část nebyla živá, neboť

není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se bereš. (9:10, KB)

Bez vnějšího zásahu nemohl sám od sebe ožít, jak spekuluje většina teologů. Důležitý svědek, apoštol Petr přece veřejně oznámil

Tohoto **Ježíše Bůh vzkřísil**; my všichni jsme toho svědky. (Skutky 2:32)

Tedy byl oživen mocí Stvořitele, tedy z nebe, odkud dostal nové tělo, nebeské, nesmrtelné. Nemohl si pro něj sám jít do nebe, byl přece mrtvý. Co by asi viděli ti, kteří by byli přímo u toho, když se to stalo? O průběhu takové přeměny se zmiňuje apoštol Pavel

... budeme proměněni – naráz, v okamžiku, (1. Korintským 15:51c, 52a)

Během okamžiku zřejmě nejen zmizelo mrtvé tělo, ale objevil se živý Ježíš v novém těle, nové tělo a psychika, jak bychom dnes řekli, téhož Ježíše.

Na nějakou cestu do nebe prostě nebyl čas, během okamžiku přišel zásah, tvůrčí zásah z nebe, od Boha, první případ *nového stvoření*.

V tom těle se setkával skoro 6 týdnů s lidmi zde na zemi. Pak byl vzat do nebe, to mu vlastnosti jeho nového těla umožnily; zprávu o jeho odchodu do nebe podal zejména Lukáš, dokonce dvakrát. Odtud se vrátí napravit všechny věci, ujme se vlády nad Zemí spolu se svými vzkříšenými učedníky.

Závěr

Ježíš dostal při vzkříšení tělo ne ze země, ale z nebe. Dostal ho, Bůh dává tělo, jaké chce, dal ho Ježíši jako prvnímu vzkříšenému člověku, stal se člověkem z nebe, s nebeským tělem, s nesmrtelným tělem, už nemůže zemřít. Nedozírně cenný dar.

To je naše potvrzená naděje, dokázaná a předvedená:

Neboť [Bůh] ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze **muže**, kterého k tomu určil. Všem o tom **poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých**. (Skutky 17:31)

Dlouhou dobu jsem byl přesvědčen, že

nebeské tělo znamená po vzkříšení *život v nebi*, vágní představa; mlha. Té myšlence věří skoro všichni, kdo vyznávají Ježíše jako svého Pána. Je obtížné, ba skoro nemožné, se té představy vzdát, vždyť ji vtloukají do hlavy skoro všichni náboženští vůdci už asi 1900 let. Pokud jsem si však mohl všimnout, skoro nikdo se na svou "odměnu" v nebi netěší a snaží se využít život na zemi co možná nejvíce.

Když jsem pochopil, že nesmrtelný život v nebeském těle je *určen pro zemi*, obnovou zemi si dovedu představit dost dobře; tato jasná perspektiva mi dodala radost a novou energii k tomu, abych se o tuto jasnou naději děлил s ostatními.

Význam vzkříšení Ježíše

Ježíš z Nazaretu působil přes 3 roky na území dnešního státu Izrael a v jeho okolí jako potulný učitel v letech asi 30 až 34 n.l. Nakonec byl nespravedlivě odsouzen ke kruté smrti ukřižováním, kterou vykonali římsí vojáci, členové místní posádky v Jeruzalémě, neboť toto území bylo protektorátem Říma. Třetí den po smrti se objevil živý, nicméně v novém těle, takže ho mnohdy lidé, kteří ho osobně léta znali, při setkání hned nepoznávali.

Dnes se k jeho jménu hlásí po celé planetě více než 2 miliardy lidí. I v naší zemi, která patří mezi nejvíce ateistické země, se můžeme setkávat s křesťanskými artefakty, pro našince je považován za nejběžnější kříž, na němž je přibit umírající člověk, údajně Ježíš. Běžný Čech nebo Moravan je tím nejvíce ovlivněn o vánocích, kdy je jednak zobrazováno narození malého dítěte, údajně Ježíška, jednak v té době nejsledovanějšími TV pořady, pohádkami na téma nebe a svatí. O vánocích nosí dárky Ježíšek i v rodinách, které se nezajímají o jakoukoli formu "křesťanství".

Všeobecně nejrozšířenějšími symboly Ježíše je "malý Ježíšek" a "Ježíš na kříži". To je v ostrém rozporu s tím, kdo Ježíš byl a dnes je. Malým děťátkem byl nanejvýš několik měsíců a na popravčím nástroji visel něco přes šest hodin. Jeho smrt je velmi důležitá ale proč, to dnešním křesťanům moc neří-

ká, zemřel za naše hříchy, ale proč a nač, o tom vám něco řeknou snad duchovní církvi, jinak asi nikdo. Obsah jeho poselství, které hlásal přes tři roky, není známý skoro vůbec, a naděje plynoucí z jeho vzkříšení je ztracena.

Vzkříšením Ježíše potvrdil Bůh pravdivost jeho vyučování

Žádný jiný učitel jakéhokoli náboženství nemá ani zdaleka takové potvrzení, všichni zemřeli, jsou dočista mrtví. Návštěvníci pohřebních obřadů sice mohou slyšet o odchodu zesnulého do nebe, ale neexistuje ani náznak důkazu, že se tak děje. Ježíš byl před zraky mnoha svědků vzat do nebeské sféry, jak předpověděl Žalm 110:

Výrok Jehovův mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.

Jehova či Jahve je Boží jméno vyskytující se skoro 6.000krát ve Starém zákoně, v českých překladech nahrazováno jménem Hospodin.

Ježíš čeká po Boží pravici na okamžik, kdy budou jeho nepřátele pošlapáni, kam patříme my? Stane se to stejně jistě jako nastalo vzkříšení Ježíše. Že už to trvá skoro 2 tisíce let? To neznamena, že se to nestane. Ale za tu dobu už zemřelo možná 200 generací lidí? Těch se to už netýká?

Nedivte se tomu; vždyť přichází hodina, v níž všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší jeho hlas a vyjdou. Ti, kdo činili dobře, budou vzkříšeni k životu, a ti, kdo jednali zle, budou vzkříšeni k soudu. (Jan 5:28, 29)

I toto Ježíš učil, a Bůh tu výzvu uznal za pravdivou. Že je to v rozporu se všemi našimi zkušenostmi? Prostě se to stane, těžko se tomu věří, ale až to nastane, kdo bude moci říci, že není připraven, vždyť tato výzva je zde už skoro 2 tisíce let. Bylo málo času na to, abychom reagovali?

Ježíš se opíral o Starý zákon

[Ježíš] jim odpověděl: "Nečetli jste, že ten, který stvořil člověka, od počátku 'učinil je jako muže a ženu'? A řekl: 'Proto člověk opustí otce i matku a přilne ke své ženě a ti dva budou jedno tělo'..." (Matouš 19:4, 5)

Zde se Ježíš obrací ke zprávě o stvoření v Genesis 1:27 a 2:24, když řeší vztah muže a ženy. Pro něj rozhodně zpráva o stvoření není mýtus, který je nutné vysvětlit pomocí "vědeckých poznatků" té oné doby.

Ježíš jim říkal: "Nebloudíte právě proto, že neznáte Písma ani Boží moc? ...O mrtvých pak, že budou vzkříšeni, jste nečetli v Mojžíšově knize, jak mu 'u keře' Bůh řekl: 'Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův'? Není Bohem mrtvých, ale žijících. Velmi bloudíte!" (Marek 12:24, 26-27)

Tady Ježíš cituje Exodus 3:6, 15, kde je scéna, jak Bůh posílá Mojžíše do Egypta, aby začal s osvobozením Izraelců z otroctví v Egyptě. Považuje tu událost za zcela reálnou, ačkoli nejen dnešní archeologové, až na výjimky, ale i duchovní popírají, že se něco takového stalo.

Když pak uvidíte 'ohavnost zpusťování', o níž mluvil prorok Daniel, jak stojí na svatém místě — kdo čte, ať rozumí — tehdy ti, kdo budou v Judsku, ať utíkají do hor... (Matouš 24:15, 16)

Ježíš několik dnů před svou smrtí popisoval řadu událostí, které nastanou těsně před jeho druhým příchodem, adventem, aby zavedl na zemi Boží království a vybízel své učedníky k jednání. Přitom se odvolával na jinou část Starého zákona, na Danielova pro-

roctví. Popisovaná událost ještě nenastala, ale určitě se stane.

Když Bůh vzkřísil Ježíše, jedinečným způsobem potvrdil jeho učení, a tedy i pravdivost textu hebrejských spisů Písma. Co má větší váhu z hlediska pravdivosti, moderní zlehčování Starého zákona novodobými vědci z různých oborů, kteří se opírají výhradně o smyšlené teorie, nebo potvrzení od samotného Stvořitele?

Ježíš kázal Boží království

Jeho vyučovací dílo začalo takto:

... přišel Ježíš do Galileje a hlásal evangelium Boží. A říkal: "Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; čiňte pokání a věřte evangeliu." (Marek 1:14, 15)

I po svém vzkříšení pokračoval ve vyučování, když zdůrazňoval to samé:

Jim také po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a říkal jim o Božím království (Skutky 1:3)

Ježíš zdůrazňoval důležitost Božího království, když je zahrnul jako jeden bod naší modlitby.

... mu jeden z jeho učedníků řekl: "Pane, nauč nás modlit se..." Řekl jim: "Když se modlíte, říkejte: Otče náš Přijď tvé království. ..." (Lukáš 11:1-4)

Tuto modlitbu opakuje možná denně miliarda lidí, aniž by ti lidé chápali, co žádost o příchod Božího království znamená; jeho tehdejší posluchači, lidé, kteří znali Starý zákon, tomu dobře rozuměli.

Svědkové Nového stvoření

Stvoření vesmíru, země ani života nikdo z lidí neviděl, výsledky stvoření prvního lidského nesmrtelného těla, Ježíšova, viděli stovky lidí. Existuje tedy záznam zprávy očitých svědků; u stvoření zapsaného v knize Genesis žádný lidský svědek nebyl.

Bůh se stará

Obraz hodináře – tvůrce přírody:

Kdybychom našli nějaký předmět, jako jsou hodinky, na vřesovišti, donutila by nás – i kdybychom nevěděli, jak vznikly – jejich preciznost a jemnost k závěru, "že musely mít

nějakého tvůrce, že v určité době a na určitém místě musel existovat jemný mechanik, ... je muž, jak zjišťujeme, v současné době slouží, a který jejich konstrukci rozuměl a jejich použití plánoval. Každý náznak jakéhokoli plánování, ... které lze najít u hodin, však existuje také u výtvorů přírody; jen ovšem s tím rozdílem, že v přírodě jsou větší nebo početnější, a to v rozsahu, který přesahuje veškeré odhady.“

To je jen malý výňatek z proslulé knihy *Přírodní teologie* od Williama Paleye z roku 1802.

Vesmír i život funguje jako výrobek zručného Tvůrce. Ale co všechny ty špatné věci, které nás potkávají? Bůh vše stvořil, lidé dostali rozumové schopnosti a jistou svobodu jednání, a dost. Vše další už záleží jen na nich. Špatné až zlé věci ukazují, že Tvůrce skončil a dál se o svět nestará.

Vzkříšení Ježíše ale ukazuje, že Stvořitel, Bůh, pokračuje dál podle svého plánu, objevilo se lidské tělo s novými, dříve neznámými vlastnostmi, nesmrtelné. A v budoucnosti je podle Jeho slibu obdrží věrní žáci toho, kdo to tělo již má.

Význam Ježíšovy smrti

Pak vzal kalich, vzdal díky a dal jim ho se slovy: Napijte se z něho všichni. Neboť toto je

má krev nové smlouvy, která se vylévá za mnohé na *odpuštění hříchů*. (Matouš 26:27, 28)

Tato slova pronesl Ježíš při své poslední večeři. Pro většinu běžných lidí dnes znějí málo srozumitelně: odpuštění hříchů? Nová smlouva? Tento aspekt Ježíšova života byl mezi členy křesťanských církví silně zdůrazňován, je však pro většinu z nich málo chápán.

Vysvětlovat je však vyžaduje velký prostor a přesahuje záměr této série článků. Jsou zásadní, a vzkříšení Ježíše potvrzuje jejich význam.

Závěr

Správné pochopení události vzkříšení Ježíše je **pevný základ** pro naši důvěru v budoucí změnu, obnovu stvoření, i v náš nový nastávající život zde na zemi, ne v nebi.

Uvědomit si hodnotu vzkříšení, znamená uvidět souvislý, nerozporný obraz. Vynoří se opravdová, až hmatatelná **naděje na odměnu** pro nás.

Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že **Bůh je** a že **dává odměnu** těm, kdo ho usilovně hledají. (Hebreům 11:6)

Odměna za co?

Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že **Bůh je** a že **dává odměnu** těm, kdo ho usilovně hledají. (Hebreům 11:6)

Jak již bylo uvedeno, Ježíš dostal při vzkříšení nové tělo, tělo do té doby neznámé, duchovní tělo, ve kterém se setkával skoro 6 týdnů se svými věrnými. Určitě to byl velmi vzácný dar, to tělo je totiž nesmrtelné. Bible ukazuje, že to byla odměna za poslušnost:

ponížil se, **stal se poslušným až k smrti**, a to smrti na kříži. **Proto ho také Bůh povýšil** nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, (Filipským 2:8, 9)

Poslušnost – jaká?

Poslušnost zrovna není vlastnost, po které bychom toužili, zejména v dnešní soutěži-

vé době. Jak ukázaly zkušenosti s totalitními režimy po první světové válce, nejhorší masové zločiny byly spáchány lidmi, kteří poslušně plnili pokyny svých nadřízených. Tato poslušnost byla z velké části vynucená neomezenou mocí diktátorů a také všudypřítomným dohledem prostřednictvím tajných služeb.

Když vezmeme v úvahu moc a dozor, které může uplatňovat všemohoucí, vševědoucí Bůh, a ještě k tomu kvůli odměně vyžaduje poslušnost až ke smrti, není taková poslušnost něco spíše děsivého než lákavého? O jaký druh poslušnosti jde, můžeme pochopit, když porovnáme chování dvou lidí:

Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka [Adama] mnozí stali hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho [Ježíše] stanou mnozí spravedlivými. (Římanům 5:19)

O koho jde, se dozvíme přímo z oné kapitoly, kde je podrobně popsáno, jak nastává vzkříšení.

Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. (1. Korintským 15:22)

Neposlušnost Adama – prvního člověka

Existence prvních lidí, prostředí i činnosti slibovali příjemný život, jak popisují první kapitoly Bible:

I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, ... Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu (Genesis 1:26, 27) ... A Jahve Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a umístil tam člověka, kterého vytvořil. Jahve Bůh dal ze země vyrůst veškerému stromu žádoucímu na pohled a dobrému k jídlu, stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobrého a zlého. (2:8, 9) Jahve Bůh vzal člověka a umístil ho v zahradě v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Jahve Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromu zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš. (15, 16)

Jediné omezení, které mělo prokázat, zda první lidé jsou natolik vděční, že budou *dobrovolně* poslouchat, bylo nejíst z *jednoho* stromu v zahradě, kde bylo "stromu žádoucí na pohled a dobré k jídlu", mohli jíst i ovoce ze "stromu života" uprostřed zahrady. Zákaz byl tedy velmi jasný včetně trestu za porušení, smrt. Situace se měla zkomplikovat vstupem další bytosti do děje.

Had byl nejchytřejší ze vší polní zvěře, kterou Jehova Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě? Žena hadovi odpověděla: Z ovoce stromu v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. **Had** ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. (3:1-5)

Hadi nemluví, chcete věřit nějakým bajkám? Ježíš z toho příběhu citoval, nepovažoval jej za bajku. Co si o tom hadovi máme

myslet? Jistě nic dobrého. Skoro na úplném konci Bible je pohled do budoucnosti:

Zmocnil se draka, toho dávného **hada**, jenž jest **Đábel** a **Satan**, na tisíc let jej spoutal (Zjevení 20:2)

Zde je odhalena inteligentní osobnost, která byla skryta za hadem, **Đábel** či **Satan**. Jak ten příběh dopadl?

Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti. Vzala z jeho ovoce a jedla. Dala také svému muži, který byl s ní, a jedl i on. (3:6)

Rozsudek byl vyneset téměř okamžitě, Adam uslyšel:

Protože jsi uposlechl svou ženu a jedl jsi ze stromu, o kterém jsem ti přikázal: Z toho nejez, budiž kvůli tobě prokleta země: S námahou z ní budeš jíst po všechny dny svého života. Bude ti vydávat trní a bodláčí a budeš jíst polní rostliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, neboť jsi z ní vzal. Prach jsi a do prachu se navrátiš. (3:17-19)

Tento příběh, z něhož je uvedeno jen několik veršů, několika větami vysvětluje drsnou skutečnost životů nás všech jako Adamových potomků. Zaslouží si podrobné pročtení a přemýšlení, nám však jde o posouzení poslušnosti, za kterou byl Ježíš odměněn.

Od Adama očekával Bůh poslušnost jako projev vděčnosti za vše, co prvním lidem dal – nekončící život v podmínkách rajske zahrady, všeho víc než dost, jediné omezení. Rozhodně to neměla být bezmyšlenkovitá vynucená poslušnost.

Od té doby, kdy vstoupil do hry Boží odpůrce, Satan, je však mnohem obtížnější poslouchat Boha, neboť odpůrce působí i dnes. Adam si vybral jako svého boha toho, koho poslechl,

proto nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevzešlo světlo evangelia (2. Korintským 4:4)

Satan je stále bohem tohoto věku!!!

Poslušnost Ježíše

Ježíš nepovažoval Satana za náš vnitřní sklon ke zlu, jak se o to snaží současná psy-

chologie. Skoro hned po zahájení svého vyučování zažil tuto osobní zkušenost:

Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." ... tu mu Ježíš řekl: "Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: 'Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.'" A tehdy ho Dábel opustil. (Matouš 4:3, 10, 11)

Nakonec **"stal se poslušným až k smrti"**. Když věděl, že jeho život bude ukončen velmi bolestivou popravou, prožíval to, co by prožíval každý zdravý člověk.

Sám se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, poklekl na kolena a modlil se: "Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň." ... Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem. (Lukáš 22:41-44)

Věřil Bohu; když už bylo po všem, se to jeví trochu jinak; vžijte se do té chvíle: vím, že

mě čeká bolestivá smrt, a zatím ještě odměna nikde, **věřím**, že bude. Ježíš určitě nebyl nějaký návštěvník z vesmíru, který si oblékl skafandr člověka, ve které odehrál svou roli, aby se pak odsud vzdálil do vesmíru. Byl skutečným člověkem, prožíval to, co my.

Náš velekněz [Ježíš po vzkříšení] není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. (Heb 4:15)

Závěr

Bible ukazuje, že Jahve Bůh odměnil Ježíše za dobrovolnou poslušnost; jeho pohnutkou byla víra v Boží sliby bez ohledu na okolnosti, ať jsou jakkoliv nepřijemné:

ponížil se, **stal se poslušným až k smrti**, a to smrti na kříži. **Proto ho také Bůh povýšil** nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, (Filipským 2:8, 9)

...a naše odměna?

Ze závěru 15. kapitoly prvního dopisu apoštola Pavla křesťanům v Korintu je zřejmé, že odměna pro Ježíšovy žáky je stejná, jakou obdržel on:

Jaký byl ten z prachu země, takoví jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, takoví i nebesští. Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak **poneseme i obraz toho nebeského**. (1. Korintským 15:48, 49)

První člověk, Adam byl stvořen z prachu země, a my všichni jsme jeho potomci, nese-me jeho podobu. Po vzkříšení, jsme-li ovšem skutečnými Ježíšovými učedníky, poneseme podobu vzkříšeného Ježíše. A Ježíš o verš předtím je popsán:

První **člověk** [Adam] z prachu země, druhý **člověk** [Ježíš] z nebe.

Ježíš obdržel své nové tělo při vzkříšení jako *odměnu*, neměl žádnou protekci, třebaže byl lidským Božím synem, Bůh je totiž jeho otcem, zatímco jeho matkou byla žena, Marie, člověk, (Lukáš 1:26-35); to se týká ovšem i nás, můžeme dostat *odměnu*:

Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že **Bůh je** a že **dává odměnu** těm, kdo ho usilovně hledají. (Hebreům 11:6)

Odměna je od Boha, přichází z nebe, odměnou není jít do nebe.

Nemylte se, moji milovaní bratři. Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světél... (Jakub 1:16, 17a)

Jak již bylo uvedeno, Ježíš dostal při vzkříšení dokonalý dar, nové tělo, tělo do té doby neznámé, duchovní tělo, ve kterém se setkával skoro 6 týdnů se svými věrnými zde na zemi. Určitě to byl velmi vzácný dar, to tělo je totiž nesmrtelné. Bible ukazuje, že to byla **odměna** za poslušnost:

ponížil se, **stal se poslušným až k smrti**, a to smrti na kříži. **Proto ho také Bůh povýšil** nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, (Filipským 2:8, 9)

Naše poslušnost

Jak bylo již uvedeno v předchozím článku, ta poslušnost byla opravdu *absolutní*, až

k smrti, nicméně *dobrovolná* jako výraz vděčnosti. Totéž se týká jeho žáků. Odměna je absolutní, nesmrtelnost, stát se jeho učedníkem není pro běžného člověka snadné:

Kdo má rád otce nebo matku víc než mě, není mne hoden; a kdo má rád syna nebo dceru víc než mne, není mne hoden. A kdo jde za mnou a nebere svůj kříž, není mne hoden. (Matouš 10:36, 37)

Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem. (Lukáš 14:33)

Proč tak tvrdé požadavky? Ty jsou nutné k tomu, aby se učedník mohl podílet na svěřené práci. K posledním slovům vzkříšeného Ježíše patří tento příkaz, tzv. Velké poslání:

Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna i svatého Ducha a **učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal**. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Matouš 28:18-20)

Stát se učitelem

Když se nad tím příkazem zamyslíme, uvědomíme si, že se z lidí, kteří do doby, než se rozhodli jít za Ježíšem, vykonávali různá zaměstnání, mají stát učitelé. Musí být připomenuto, že první Ježíšovi učedníci byli původně třeba prostými rybáři. Museli tedy nastoupit na teologickou fakultu některé univerzity, aby mohli svěřenou práci vykonávat? Ani náhodou.

Už staletí se předpokládá, že náboženský učitel získal oprávnění vykládat Boží slovo dlouholetým studiem nejlépe na teologické fakultě univerzity. Jakých výsledků dosáhl tento způsob tak rozdílný od toho, jaký předpokládal Ježíš?

Můžeme si to představit na jednoduchém příkladu. Když se ho někteří z jeho učedníků ptali, jak se mají modlit, řekl jim:

Když se modlíte, říkejte: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé *jméno*. Přijď tvé *království*. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i *my odpouštíme* každému, kdo se provínuje proti nám. A neuveď nás do pokušení, ale vysvobod' nás od toho Zlého. (Lukáš 11:2-4)

Zdá se to jako jednoduchá věc takto se modlit, denně to opakuje nejméně miliarda lidí žijících na planetě, ale kde je vidět to odpouštění? O církvích hlásících se k Ježíši je možné říci, že během dějin prolévaly krev jak ve válkách, tak při potírání disidentů. Zdá se, že určité nebyly vysvobozeny od toho Zlého, Satana či Dábla.

Jméno Otce nebylo posvěceno, bylo nahrazeno jménem tzv. "nejsvětější Trojice". Co vůbec pro drtivou většinu těch modlících se lidí znamená "Přijď tvé království"? Je-li to *tvé království* Otcovo, tedy Boží království, a má-li přijít, jedná se o budoucí Boží království. Jen v Lukášově evangeliu je zmíněno 31krát.

Hlásat Boží království

Jak začal Ježíš své vyučování, lze zjistit:

Po Janově uvěznění přišel Ježíš do Galileje a hlásal evangelium Boží. A říkal: "Naplnil se čas a přiblížilo se *Boží království*; číňte pokání a věřte evangeliu." (Marek 1:14, 15)

A čeho se týkaly poslední lekce jeho vyučování?

Jim také po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a říkal jim o *Božím království*. (Skutky 1:3)

Hlavním tématem Ježíšova vyučování bylo Boží království. Když však se zeptáte některého návštěvníka bohoslužeb, co vlastně znamená Boží království, obvykle se nedozvíte nic konkrétního.

V našem případě tedy poslušnost znamená učit vše, co Ježíš učil, a hlavní náplní jeho vyučování bylo Boží království, co znamená a jak se chovat jako jeho zástupci. Musíme to nejdřív **sami pochopit** a pak podle toho jednat.

Možná nám připadá jednoduché ohlašovat Boží království, a také to jednoduché je, může to chápat i malé dítě, nicméně existuje mocný protivník, nepřítel Božího království.

Je to tatáž osoba, která namluvila Evě, že bude jako Bůh, když pojí ovoce ze zakázaného stromu.

Je to stejná osoba, která se snažila svést Ježíše, a když to nepomohlo, tak svedla většinu národa k provedení justičního zločinu,

popravy nevinného člověka, Ježíše, zvláště trýznivým způsobem.

Stejného nepřítele mají i jeho následovníci, musí počítat s odporem až ke smrti, což je zřejmé třeba z Ježíšova pokynu pro hlasatele jeho učení:

Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného (Matouš 10:23a)

Křest ve vodě

Než se člověk rozhodne, stát se Ježíšovým učedníkem, měl by vědět, co je Boží království a co to obnáší být jeho hlasatelem. Jakým aktem se stáváme uznanými učedníky? To nám říká jeden příklad z počátků onoho hlásání:

Když však uvěřili Filipovi, který jim zvěstoval evangelium o Božím království a o jménu Ježíše Krista, dávali se **pokřtít** muži i ženy. (Skutky 8:12)

Jak má být takový křest proveden, lze vidět z jiného příběhu ve stejné kapitole:

Jak pokračovali v cestě, přišli k jakési vodě. Eunuch řekl: 'Hle, voda. Co brání, abych byl pokřtěn?' ... Rozkázal zastavit vůz a oba, Filip i eunuch, sestoupili do vody, a Filip ho pokřtil. Když vystoupili z vody, Pánův Duch uchopil Filipa a eunuch ho již nespátřil (Skutky 8: 36, 38)

Křest byl a má být vykonán ve vodě ponořením do ní, jak uvádějí jiné verše popisující křest. Tím člověk oznamuje "Stal jsem se Ježíšovým učedníkem".

Nesmíme však přehlédnout Ježíšovo varování:

Proč mne oslovujete 'Pane, Pane', a ne činíte, co říkám? (Lukáš 6:46)

Jak bylo uvedeno výše, existují dnes na zemi asi dvě miliardy lidí modlících se tak, jak ukázal Ježíš. Výsledky chování drtivé většiny však nejsou v souladu s obsahem modlitby,

ani odpouštění, ani znalost Božího království, ani posvěcování Božího jména. Proč? Zjevně ti lidé nečiní to, co Ježíš říkal.

Závěr

Konat to, co Ježíš učil, vyžaduje značné úsilí, jak to zdůraznil:

Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají! (Matouš 7:14)

Usilujte vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni. (Lukáš 13:24)

Nastoupit tuto cestu a vytrvávat na ní, není snadné, ale není nemožné, a stojí za to i pro vás?

Tu velmi cennou odměnu nám slíbila jediná skutečně spolehlivá autorita, spolehlivější prostě neexistuje. Tou autoritou není nikdo jiný než všemohoucí a vševědoucí Stvořitel, Bůh. Má k tomu dost prostředků. Apoštol Pavel potvrzuje

naději na život budoucího věku, který **Bůh**, jenž **nemůže lhát**, slíbil před věky. (Titovi 1:2)

Ten **budoucí věk** přijde nadpřirozeným drtivým odstraněním *'tohoto přítomného zlého věku'* (Galatským 1:4), a *'zahladí toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, a osvobodí ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.'* (Hebreům 2:14, 15)

V tom budoucím věku ti, kdo uvěřili Bohu, který dává odměnu, a chopili se úkolu učitelů v dnešním nepřátelském prostředí, a díky tomu byli vyzkoušeni ve své víře, budou pokračovat v péči o ty ostatní, kteří zde na zemi v té době budou. Ta odměna bude nakonec předána Bohem s velkou radostí:

Neboj se, ty malé stádečko, protože království vám dát se vašemu Otci stalo slastí. (Lukáš 12:32, Pavlík)

Pochopit poselství shůry

*Všecko, co bylo kdysi napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, **abychom** skrze trpělivost a povzbuzení z Písem **měli naději**.* (Římanům 15:4)

Tato série článků se zabývá nadějí, získat stejné tělo jako obdržel Ježíš, nesmrtel-

né. Ta naděje je podložena zprávou obsaženou v Písmu, v Bibli. Nicméně církve, které

se dovolávají Ježíšova jména, křesťanské, předkládají něco jiného. Jak to?

Autor citátu v úvodu, apoštol Pavel vysvětluje, jaká Písma míní.

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, (2. Timoteovi 3:16)

Jediné spisy, které byly v době apoštola, kolem roku 50 n.l., k dispozici a uznávány, byly knihy zahrnuté ve sbírce spisů, kterou dnes nazýváme Stará smlouva, Starý zákon nebo přesněji hebrejské spisy Písma, ať už v hebrejštině nebo přeložené do řečtiny – Septuaginta. Ta část Bible, dnes známá jako Nová smlouva či Nový zákon teprve vznikala, aby byla nakonec kodifikována počátkem 4. století n.l.

Tato skutečnost byla tisíciletí opomíjena, pokud ne přímo zavržena. Současné církve se opírají především o Nový zákon tak, jak byl komentován vůdci a učenci těchto církví během velmi dlouhé doby. Jak dnes víme, postupně se vytvářela množina církví hlásících se ke jménu Ježíše, jejichž závazné články víry vzájemně nesouhlasí. To během dějin vedlo k roztržkám, politikaření, bojům, ano krvavým válkám, které měly vyřešit tyto spory. V bojích zahynuli nebo byli vražděni stoupenci různých směrů.

Dnes naštěstí žijeme v době, kdy kvůli sporům neteče krev, nicméně spory o význam jednotlivých veršů odpuzují prakticky myslící lidi, neboť nechápou, co je vlastně předmětem těch debat. Přitom tentýž apoštol napsal na konci svého života blízkému spolupracovníkovi:

Neboť nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci a lásky a zdravého rozumu (2. Timoteovi 1:7)

Různorodost jevů a činností prohlašujících se za následování Ježíše Krista je překvapující: uzdravování vírou, mše, chrámy, nepochopitelné rituály, zázraky, zjevení, halucinace, upadání do transu atd. Spojení s učním Ježíše opřené jen o nějaký text nebo několik textů. Vynechání rozumu, zato pocity, emoce, posedlosti. Téměř nic, co by se dalo nazvat důkazem.

Problém je v přístupu k Bibli

1. Text celé Bible, tedy jak Nová tak Stará smlouva, přináší poselství od nejvyšší možné autority, od Boha, Stvořitele všeho. Toto poselství bylo až do počátku 1. století, přibližně do 30. let, určeno jedinému národu, Židům. A autoři těch spisů byli výhradně Židé. Nepsali jen tak, co je napadlo, ale jak potvrzuje Petr, blízký učedník Ježíše, skutečným autorem byl Bůh:

Toto především vězte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu. Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášení duchem svatým mluvili lidé poslaní od Boha. (2. Petrův 1:20, 21)

Obsah byl určen starověkému národu, národu pastevců, rolníků a sadařů. Měl být a také byl těm lidem **srozumitelný**. Proto mohli vstoupit do smluvního vztahu se svým vysvoboditelem z otroctví v Egyptě, Jehovou Bohem. Budou-li jednat v souladu se svými smluvními závazky, bude se jim dařit dobře, pokud ne, dopadne to s nimi špatně. Jak? To je popsáno třeba ve 28. kapitole Deuteronomia; uveden je jen výtah:

...jestliže opravdu uposlechneš Jehovu, svého Boha, a budeš zachovávat a plnit všechny jeho příkazy ... Přijdou na tebe všechna tato požehnání...**Požehnaný** budeš ve městě, požehnaný budeš na poli. Požehnaný bude plod tvého lůna, plod tvé země, plod tvé zvěře, vrh tvého dobytka i přírůstek tvého stáda. Požehnaný bude tvůj koš i tvá díže...

jestliže neuposlechneš Jehovu, svého Boha, abys zachovával a plnil všechny jeho příkazy a ustanovení ... **Prokletý** budeš ve městě, prokletý budeš na poli. Prokletý bude tvůj koš i tvá díže. Prokletý bude plod tvého lůna, plod tvé země, vrh tvého dobytka i přírůstek tvého stáda...Zasnoubíš se s ženou, a někdo jiný s ní bude spát. Postavíš dům, a nebudeš v něm sídlit. Vysadíš vinici, a nebudeš ji užívat. Tvůj býk bude poražen před tvýma očima, a nebudeš ho jíst....

Odměnou za poslušnost byl šťastný život v blahobytu na zemi, ne odchod do nebe, Trestem za neposlušnost byl bídný život na zemi, otroctví, násilí, žádná věčná muka v pekelném ohni; reálná muka během života na zemi.

Mohli tomu rozumět tehdejší lidé, můžeme tomu rozumět i my, kteří žijeme v úplně jiných podmínkách než oni, ať jsme jen průměrní lidé nebo vzdělanci. Ačkoli rozuměli, jako národ i jako jednotlivci selhali.

V 1. století Jan Křtitel a zejména Ježíš začali pokládat vznik nového národa, který se v příslušném čase ujme správy země a uvede lidstvo i zemi do požehnaného stavu. Jak to začalo, je popsáno v evangeliích (evangelium znamená dobré poselství), Skutcích apoštolů a dopisech Ježíšových učedníků, jež jsou obsahem Nového zákona.

Poselství obou částí Bible vypráví nerozporný příběh o tom, jak lidé na zemi začali a jak bude nakonec země i lidstvo uvedeny do šťastného stavu.

Jiný přístup

2. Mezi lidmi všech národů a všech dob se vyskytovali lidé, kteří vynikali inteligencí, byli tak i respektováni; vytvořili systematická učení, kterými působili zejména na vzdělané a vládnoucí vrstvy: řečtí filozofové, Buddha, Lao c', Konfucius, indiští myslitelé atd. Od prvního století mělo být poselství Bible oznamováno národům, jež byly pod vlivem svých duchovních vůdců.

Židé až do roku 70 n.l. žili hlavně v Palestině, jež byla součástí Římské říše, jejich komunity byly roztroušeny po celé říši, zejména v Alexandrii v Egyptě, i za jejími hranicemi. Na tomto území byla všeobecně rozšířena řečtina jako dorozumívající jazyk. Z toho důvodu byly v té době spisy Staré smlouvy dostupné v řečtině jako Septuaginta.

Překladatelé museli nalézt přílehavé řecké slovo pro hebrejský protějšek, nicméně každé slovo mělo sice obdobný, ale mnohdy odlišný obsah, šlo totiž o přenos mezi hodně odlišnými kulturami. Nejznámějším příkladem je slovo označující místo, kde končí člověk po smrti. Význam hebrejského slova *šeol* lze pochopit:

úděl lidských synů i úděl zvířete, mají stejný úděl... Všechno to odchází na stejné místo; vše to vzešlo z prachu a vše se to navrácí v prach...není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v šeolu, do něhož se bereš.

Tento význam by mělo mít i řecké slovo *hádes*, které bylo použito při překládání. Jen-

že, jak si možná pamatujeme z hodin dějepisu na základní škole, když se probírala řecká mytologie, *hádes* v řeckém pojetí znamenal svět lidí po smrti, často trápených nesnesitelnými věčnými tresty podle toho, jak se kdo choval během pozemského života. Čirá **hrůza**!

Dvě naprosto odlišné představy: poklidný spánek nevědomých mrtvých, čekajících na vzkříšení k životu na zemi versus věčné pekelné tresty nebo "blaženost" v nebi, kam se nikomu zdravému živému moc nechce.

Lidé podléhající představám řeckých mýtů a řeckých filozofů, jež považovali za nepřekonatelné autority, se snažili nalézt odůvodnění svých představ v textu Bible, zejména ve spisech Nového zákona. Aby dosáhli "souladu", potřebovali k tomu **posuny ve významu slov**.

Kdo někdy překládal pomocí slovníků a gramatiky třeba z angličtiny do češtiny, určitě ví, že téměř neexistují vzájemně jednoznačné významy, každé slovo má totiž řadu významů **podle kontextu**. Přeložená věta může mít i dva naprosto **protichůdné** významy. Je možné dosáhnout žádaného posunu významu **vytržením z kontextu** nebo jeho překroucením. Apoštol Pavel dal proto tuto přílehlavou radu:

Tyto věci připomínej a zapřísahej bratry před Pánem, ať se nehádají o slova – nevede to k žádnému užítku, jen ke zkáze posluchačů. (2. Timoteovi 2:14)

Někdy je pro dosažení "souladu" nutné úplně **vyřadit zdravý rozum**. Jako první se kolem roku 100 n.l. objevil problém *preexistence*. Zavedení je prokazatelně přisuzováno Justýnu Mučedníkovi kolem roku 150 n.l. Podle představ řeckých filozofů, které byly podloženy jenom spekulacemi a mystickými vlivy, při stvoření světa existoval mezi Bohem Stvořitelem a stvořeným světem Prostředník stvoření. Dnes nikdo nemůže brát tyto antické představy vážně, ale tehdy to byl základ vzdělanosti. Podle názorů Justýna, který se stal učedníkem Ježíše, současně nepřestal obdivovat řeckého filozofa Platóna, byl tímto prostředníkem kosmický Ježíš, který se pak vtělil do Ježíše na zemi. Tím vznikl obrovský problém, už skoro 2 tisíce let je zdro-

jem sporů a teologické literatury.

Zdravý rozum nám však **nedovolí tvrdit**, že něco či dokonce někdo už existoval dříve, než fakticky začala jeho skutečná existence. To je naprostý nesmysl. Předem může existovat nanejvýš plán nebo záměr. Třeba počátek stolu je zřejmě nejprve v mysli truhláře, ale existovat začne až po řadě hodin jeho práce, teprve pak může stát na zemi, začít existovat.

Některé texty Písma jsou obtížnější pro pochopení než drtivá většina, ale **preexistenci není možné** už z definice **připustit**, a po vysvětlení je nutné pátrat v kontextu celých pasáží, kapitol možná i celku obsahu Písma, jehož chápání není vyhrazeno elitě učenců; má být pochopitelné průměrným lidem, takovým, jací se před 3½ tisícem let rozhodli poslouchat Boží příkazy.

Chceme být také takoví? Není k tomu třeba akademický titul, jen poslušné srdce.

Tradiční výklady ničí srozumitelnost

Skoro všichni nikdy nepřemýšleli o učení, které jim předkládají jejich duchovní vůdci, věří jim i díky ujišťování svých učenců, že to dogma je spolehlivě doloženo textem Bible.

Základem tradičního stanoviska je přesvědčení, že Ježíš před tím, než se narodil na zemi, existoval jako živá bytost, jako Bůh Syn, buď člen trojice nebo Bůh nižší než Stvořitel, Bůh Otec, nebo jako nejvýše postavený anděl.

Chci se vyhnout sporům, předkládám jen několik poznámek k zamyšlení nad tím, že tento názor, ačkoli je tak rozšířený, je dokládán jen několika texty Bible, a je v rozporu s Božím plánem, jak jej můžeme v Bibli vysledovat. K tomu rozhodně není potřeba získat akademický titul na teologické fakultě některé univerzity.

Původní text Bible byl během posledních staletí (SZ v roce 1448, NZ 1551) rozdělen kvůli snadnější práci s textem na kapitoly a pak na verše, 23 214 veršů Starý zákon, Nový zákon jich má 7 959. V tak rozsáhlém díle je možné nalézt myšlenky, které vytrženy z kontextu a pospojovány šikovně do zdánlivě souladného celku, **mohou podpořit snad jakýkoli názor**,² pokud se ovšem nevezme v úvahu celá zpráva Bible.

Původní text byl napsán jazyky, kterými se mluvilo a psalo v období 1500 před n.l. až asi 200 n.l. K tomu, aby mohl být převeden do současných jazyků jsou potřeba slovníky,

kteřé byly vytvářeny a upravovány během 2 tisíciletí. Některá slova se v textu vyskytují jen jednou, a vysvětlení se hledá v různých zdrojích.

Autory textu jsou příslušníci jediného etnika, starověkých Židů, jedinou výjimkou je Lukáš, autor jednoho evangelia a Skutků apoštolů. Nový zákon je napsán v řečtině koiné, odlišné od dnešní řečtiny. I Starý zákon byl přeložen časem do řečtiny, Septuaginta. Pisatelé, třebaže psali řecky, se snažili převést svůj systém myšlení do nejrozšířenějšího jazyka své doby, do řečtiny. Systém myšlení řecko-římského světa byl však na míle daleko od hebrejského. Rozdíl v obou systémech jsou patrné dodnes. Jako příklad mohu uvést učence Milese R. Jonese:

V moderní době Židé obdrželi 20% všech udělených Nobelových cen, přestože byly zlomkem procenta světové populace. V USA, kde Židé tvoří 1,7% populace, 40% všech Nobelových cen udělených Američanům přišlo k židovským Američanům

Díky soustředěnému úsilí mnoha učenců můžeme mít dnes text Bible v rodném jazyku, ať už patří do kteréhokoli z několika tisíc etnik dnes na zemi žijících. Ne všechny texty jsou jednoznačně jasné, ale určitě 95% textu je skoro stejných ať už máme v ruce tu knihu pořízenou kteroukoli církví nebo určitým učencem. Ale "důvěra je skrytá v detailu",

podložit jakýmkoli zřejmým důkazem. Pokaždé musí být vynechán **zdravý rozum**.

² ... od "placaté země" až po "nebe plné svatých patronů" včetně "svatého Petra u nebeské brány". Žádnou z tisíců podobných variant nelze

a ten detail může mít převratné důsledky. Hlavním nástrojem věrohodného pochopení výrazu je KONTEXT, kontext věty, předávaného poučení, dané kapitoly, konkrétní knihy a zejména celé Bible.

Nepřehlížeť kontext pasáže

Je vybrán jediný příklad jako ilustrace, kvůli přesnosti překladu je použit ten český nejstarší, Kralická bible.

... v **pokoře** jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce. Nehleďte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných. To tedy, číťte při sobě, co i při **Kristu Ježíši**. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže. Protož i **Bůh povýšil ho nade vše**, a dal jemu jméno nad každé jméno... (Filipským 2:3b-9, KB)

Pisatel dopisu, apoštol Pavel, zde nabádá křesťany ve Filipech k pokornému postoji, dává jim za příklad Ježíše, který ač očekávaný Mesiáš, král Izraele, se ponížil na úroveň běžného, možná bedného člověka, a za svou poslušnost až k smrti obdržel od Boha odměnu, byl povýšen nade vše.

Malá část této pasáže má posloužit jako důkaz toho, že duchovní bytost se zřekla své existence v nebi a její ponížení údajně spočívá v tom, že sestoupila na zem v lidské podobě. Pokud by to tak opravdu bylo, celý Pavlův záměr vybízet křesťany v Korintu k pokoře by ztratil význam. Jak mohou lidé napodobit rozhodnutí boha či anděla? Jak mohou pochopit jeho myšlenkové pochody? Jak by taková bytost mohla zemřít? Jak by mohla být povýšena, když takové postavení měla už dříve? Bylo by vzkříšení takového boha či poloboha nadějí pro nás, pokud by se jen vrátila do původního těla?

Pokus dokázat Ježíšovu preexistenci se opírá o hrátky se slovy v 6. verši:

KB: *Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu;*

Žilka: *ačkoli měl Božskou podobu, nepokládal rovnost s Bohem za žádoucí kořist;*

Serebrini: *ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu.*

Naproti tomu **český studijní:** *Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu.*

Tento překlad uvádí v poznámce:

nelpěl na tom: řecky: nepovažoval za kořist; [Slovo *harpagmos* lze chápat dvěma způsoby: a) kořist, kterou už někdo má a nechce se jí vzdát; b) to, co by teprve mělo být uchváčeno.] Jsou možné dva gramaticky správné překlady: 1: nepovažoval rovnost s Bohem za žádoucí kořist 2. rovnost s Bohem již měl a nechtěl se jí vzdát.

Tu nám pomůže k rozhodnutí **kontext** – rozdíl mezi Ježíšem a Adamem, který považoval rovnost s Bohem za žádoucí kořist [*Budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé* (Genesis 3:5b)]

Zdravý rozum a kontext nám pomohou nejen dobře chápat, povzbudí nás ke správnému postoji díky příkladu člověka Ježíše Krista, **k pokoře**.

Závěr Bible – apoštol Jan

Jan napsal své spisy, evangelium, 3 dopisy a Zjevení až na konci apoštolské doby, jím končí božská inspirace Bible, jsou závěrem všeho, co bylo do té doby napsáno. Shrnují, potvrzují.

Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před svými učedníky. Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, **Syn Boží**, a abyste věřice měli život v jeho jménu. (Jan 20:30, 31)

Jan ovšem věděl o počátku Ježíše určitě totéž co lékař Lukáš, který to popsal takto (Lukáš 1:26-38):

...byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města ... Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z domu Davida; jméno té panny bylo Marie. I vešel k ní a řekl: "Buď zdráva, milostí obdařená, Pán je s tebou. Požehnaná tys mezi ženami." Ona však ... uvažovala, jaký je to pozdrav. A anděl jí řekl: "Neboj se, Marie, neboť jsi našla milost u Boha. A hle, otěhotníš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího..." Marie řekla andělovi: "Jak se to stane, vždyť nepoznávám muže?" A anděl jí odpověděl: "Duch svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to svaté, co se z tebe narodí, bude naz-

váno **Syn Boží**..." Marie řekla: "Hle, jsem Pánova otrokyně; nechť se mi stane podle tvého slova."

Ježíšův počátek, oplodnění vajíčka v těle panny, Marie, je popsán lékařem, způsob oplodnění je však zcela mimořádný, ale kdo o tom ví více, Stvořitel života či současní kritikové?

Hlavní "důkazní body" učených teologů pro Ježíšovu preexistenci se opírají o některé Ježíšovy výroky uvedené v Janových spisech.

Existuje obrovská propast mezi tím, jak jim rozuměli Židé a židovští křesťané, a tím, jak k nim přistupovali pozdější stoupenci Ježíšova jména pocházející ze světa, jehož myšlenkové vzorce byly dány řeckou filozofií té doby. Ti v nich viděli potvrzení konceptů vesmíru, jak je vyspekulovali řečtí filozofové, zejména Platón. Dnes jsou tyto koncepty považovány za nereálné, odtržené od skutečnosti; v církvích přetrvávají.

Text, který se nejvíce zdá jít vstříc spekulacím o preexistenci je Jan 8:58:

Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, dřív, než byl Abraham, já jsem."³

Už jsem to slyšel mnohokrát, "vždyť je to tu černé na bílém"; ale co ta věta vlastně sděluje?

Porozumět tomu, co tím Ježíš mohl myslet, znamená pochopit, co mohl znamenat pro věrné Židy té doby. Co znamená "já jsem"? Pro Svědky znamená něco jiného než pro katolíky, a význam pro Židy se liší od obou. Klíčem k rozuzlení je vyhledat tuto frázi v celém Janově evangeliu, vyskytuje se tam celkem 8krát. Zjistíme, že vždy znamená "já jsem ten," koho hledáte či čekáte, "to jsem já".

Několikrát tento idiom Ježíš použil místo přímého vyjádření: *Já jsem Mesiáš, já jsem Boží syn*. To potvrdil až při závěrečném výsledku před nejvyšším židovským soudem, před sanhedrinem, podle Lukáše 22:70, 71:

Všichni řekli: "Ty tedy jsi **Syn Boží**?" On jim řekl: "Vy říkáte, že Já jsem." Oni řekli: "Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst."

To se stalo podkladem k rozsudku smrti ukřižováním. Když byl vzkříšen, při setkání s učedníky jim řekl:

To jsou ta má slova, která jsem k vám mluvil, když jsem byl ještě s vámi, že se musí naplnit všechno, co je o mně napsáno v Mojžíšově zákoně, v prorocích a Žalmech. (Lukáš 24:44)

Klíč k tomu, kdo je Ježíš, musíme hledat ve Starém zákoně, tedy v Mojžíšově zákoně, v prorocích a Žalmech, ne u řeckých filozofů.

Proč Jan napsal své evangelium?

Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, **Syn Boží** (20:31a)

Jan se očividně snažil zdůraznit Ježíšův původ, který je detailně popsán Lukášem (viz výše). Ježíš byl zplozen biologickým zázrakem; Stvořitel života, Bůh, se stal jeho otcem, když vložil prostřednictvím svého působení na dálku, svým duchem, potřebné "semeno" do vajíčka v panně.

Jan jde ve svém zdůraznění Ježíšova významu ještě dál zpět v čase – Stvořitel, Bůh, již na počátku svého díla počítal, ano, těšil se na to, že bude mít lidského syna, to byl hlavní cíl Jeho činnosti:

Na počátku bylo slovo, a to slovo bylo u Boha a to slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. (Jan 1:1, 2)

Výraz "slovo" má mnoho významů, ale ani jeden nelze napasovat na živou bytost. Dnes je "slovo" považováno za jednotku informace. Tu informaci ještě před stvořením bychom dnes mohli prostě nazvat plán, úmysl, předsevzetí. Zjevně to nejdůležitější je dále popsáno:

A slovo se **stalo tělem** a přebývalo mezi námi. Patřili jsme na jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy. (Jan 1:14)

³ Překlad NS používaný Jehovovými svědky: *Ježíš jim řekl: "Vpravdě, vpravdě vám říkám: Dříve než Abraham začal existovat, byl jsem já."* (NS 1997) *Ježíš jim odpověděl: "Řeknu vám pravdu:*

Existoval jsem dřív, než se Abraham narodil." (NS 2019) Toto podání mění skutečný obsah textu, aby mohl být použit na podporu nauk Strážné věže.

Teprve při zplození Ježíše⁴ vyšlo najevo, že byl hlavní částí plánu, předtím fakticky neexistoval, byl plánován. Možnosti, jak uskutečnit svůj plán, jsou pro lidské rodiče ovšem mnohem omezenější.

Můžeme si to přiblížit na stavbě domu. Nejprve jsou nakresleny výkresy, dům už existuje předem, ale jen ideově. Teprve pak **se** výkresy **stanou** domem.

Jedině tak si můžeme představit Ježíše před narozením, byl hlavní částí Božího plánu stvoření; má tedy obrovský význam, a měl se podle proroctví obsažených ve Starém zákonu objevit v patřičný čas.

To je hlavní myšlenka, kterou se Jan snažil podpořit, když zachytil nejvýznamnější zázraky, které učinil Bůh prostřednictvím Ježíše, jak to sdělil Petr množství posluchačů:

Ježíše Nazaretského, muže dosvědčeného vám od Boha mocnými činy, divy a znameními, které *Bůh* uprostřed vás *skrze něho učinil*, (Skutky 2:22)

Jan také zaznamenal Ježíšovy rozhovory, v nichž se odvolával na to, kým je, mezi nimi i výrok z Jana 8: 58:

Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, dřív, než byl Abraham, já jsem [ten, který má přijít]."

Navíc je třeba vzít v potaz kontext celé rozmluvy Ježíše se židovskými posluchači, ta byla hodně vyhocená, týkala se problému, kdo je otec posluchačů a kdo Ježíše. Konec kapitoly ilustruje atmosféru:

"...Váš otec Abraham zajásal, že mohl uvidět můj den; uviděl jej a zaradoval se." Židé mu řekli: "Ještě ti nebylo padesát let, a viděl jsi Abrahama?" Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, dřív, než byl Abraham, já jsem."

Zvedli kameny, aby je na něho hodili. Ježíš se však skryl, prošel mezi nimi a vyšel z chrámu. Tak odešel. (Jan 8:56-59)

Můžeme si všimnout: "a viděl jsi Abrahama?" Ježíš neřekl "viděl jsem ho", jen zdůraznil svůj nárok na to, kým je. Už dlouho předtím měl výsadní postavení, jeho Otec mu ho přidělil dávno před Abrahamem, už na počátku, když se rozhodl ke stvoření.

Opravdu zeje obrovská propast mezi tím, jaký význam sděloval Ježíš, i jeho apoštol Jan, a tím, jaký mu dali lidé z národů. Janovy spisy jsou vrcholem, závěrem božské inspirace. Nerozumíme-li všemu předchozímu, nemůžeme pochopit sdělení zprostředkované Janem.

Závěr

V článku byly předloženy dva pokusy, které se snaží objasnit základní chyby v úvaze těch, kdo tvrdí, že Ježíš fakticky existoval v kosmu už předtím, než se narodil na zemi, což podrobně popisují Matouš a zvláště pečlivě Lukáš. Přitom proklamují, že jejich stanovisko je podpořeno texty Bible.

"Potřebných textů" je méně než ½ % z celku 31.173 textů. Některé z nich dovolují dvouznačnost, ale kontext jasně ukáže správný význam. Nejpoužívanější knihou Bible, která se nejvíc hodí pro spekulativní výklady je Janovo evangelium, pokud je ovšem záměrně ignorována jeho úzká návaznost na všechny ostatní části Bible.

Hlavně je však ignorován zdravý rozum – Bůh, bůh nebo anděl se stal člověkem. To je podobné pohádce *Kocour v botách* nebo *evoluční teorii*, kde se bez problémů mění ryby v ptáky a opice v lidi.

Budoucnost každého z nás

Je vůbec možné si troufnout něco takového předpovědět? Už mnozí v tom selhali. Tento článek se opírá o stará proroctví, kterých je v Bibli mnoho. Ale vždyť pokusy opírat se o Bibli se ukázaly jako neplodné, někdy dnes směšné jindy tragické. Selhaly proto, že si z té knihy vybraly jen něco, většinu však

zanedbaly. Zde je předložena snaha se těmto omylům vyhnout.

14. května 1948 byl vyhlášen stát Izrael. Tím skončilo 1878 let od roku 70 n.l., kdy Římané dobyli Jeruzalém a Židé byli vyhnáni z území, na kterém žili už skoro 1500 let.

⁴ Podrobný popis obstaral **lékař** Lukáš, viz str.

Tuto událost předpověděl Isaac Newton, hlavní zakladatel vědecké metody, na rok 1944. Jeho život skončil v březnu 1727, o víc než 220 let dříve, než se tak stalo. Teprve po vydražení Newtonových dosud nevydaných spisů v roce 1936 se stalo známým, že Newton se stejně zabýval fyzikou i Biblí, tou možná o něco víc.

Proč je toto shrnutí tak zajímavé z hlediska naší budoucnosti? Zatímco Newton bral obsah celé Bible vážně, křesťanské církve, které tvrdí, že Bible je Boží slovo a na které stavěly svá dogmata, téměř úplně přerušily svůj styk s národem, do kterého patřili prakticky všichni její pisatelé, se Židy. Nejen to, staly se jejich nepřáteli, což vyvrcholilo holokaustem, během něhož bylo vyhubeno 6 milionů lidí jen proto, že byli Židé.

Newton patřil k malinké menšině křesťanů, kteří tento postoj nesdíleli.

Když vznikl stát Izrael, byla splněna nutná podmínka pro splnění biblických proroctví, která mluvila o konci tohoto zlého věku a nastolení nového řádu po celé planetě. Ta proroctví se totiž týkají Židů v jejich původní vlasti, což nebylo téměř dva tisíce let možné.

Křesťanské církve se dovolávají jména Ježíše Krista, ale jeho učení není v jejich zorném poli.

Když pak uvidíte 'ohavnost zpusťování', o níž mluvil prorok Daniel, jak stojí na svatém místě — kdo čte, ať rozumí — tehdy ti, kdo budou v Judsku, ať utíkají do hor. (Matouš 24: 15, 16)

Tato slova jsou malou částí rozhovoru, kdy se učedníci mimo jiné Ježíše ptali:

jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku? (24:3b)

Prorok Daniel žil v Babylóně během konce Babylónské říše a nástupu Perské tedy kolem roku 550 před n.l.

Prorok Daniel se zmínil o ohavnosti působící zpusťování aspoň třikrát. Když se podíváme do textů 9:27, 11:31 a 12:11, dozvíme se o souvislosti mezi tou ohavností a bohoslužbou v židovském chrámu – ukončení obětního hodu i přídatné oběti, soustavné bohoslužby.

Jak tomu můžeme rozumět, když poslední židovský chrám byl zničen před více než

1950 lety, v roce 70 n.l., a dnes žádný takový chrám neexistuje? Skutečně, až do roku 1948, kdy vznikl stát Izrael, podmínky pro jeho obnovení byly ve sféře fantazie, ale ne pro každého, jako třeba pro Isaaca Newtona.

Židovský stát je tu už 75 let a zdá se být jen otázkou času obnova toho chrámu, o němž hovořil Ježíš, když řekl, že budou moci uvidět ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, jak bude postavena na svatém místě.

Neřekl snad Ježíš, že o tom dni či hodině nikdo neví, ani andělé v nebi, ani Syn, jedině Otec? Skutečně už téměř 2 tisíce let nevíme, kdy se to stane. Jak je ale vidět, známe řadu detailů, co se stane a jak. Budoucnost každého z nás je známa už dnes i celou předchozí dobu.

To ovšem neznamena, že každý máme předurčený úděl. Spíše jde o to, do které skupiny jsme se během života zařadili.

Graf na straně 26 ukazuje časový průběh událostí tak, jak jsou v Písmu předpovězeny pro budoucí dobu.

Rozhodujícím momentem v historii bude druhý příchod Mesiáše Ježíše, jeho návrat z mimozemské sféry, kde přebývá po pravici svého Otce, Boha.

Tehdy skončí tento zlý věk a začne to, oč se modlí křesťané už skoro 2 tisíce let: *Otče náš, ...Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi*; věk Božího království, zde na Zemi ovšem.

Přežit velké soužení

Neboť tehdy bude velké soužení, jaké nenastalo od počátku světa až do nynějška, a nikdy již nenastane. A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebylo by zachráněno žádné tělo; ale kvůli vyvoleným budou ony dny zkráceny (Matouš 24:21, 22)

Dny předpovězeného soužení budou zkráceny Ježíšovým příchodem. Jeho příchod přežije jen málo lidí, ti budou dále žít na zemi, v nových podmínkách.

Nebude už v něm slyšet zvuk pláče ani zvuk úpěnlivého křiku. Nebude tam již miminko živé jen několik dnů a stařec, který naplní své dny. Neboť mládenec zemře ve věku sta let a ten, kdo nedosáhne sta let, bude považován za zlořečeného. Vystavějí domy a

budou v nich bydlet, vysadí vinice a budou jíst jejich ovoce. Nebudou stavět, aby bydlel jiný, nebudou vysazovat, aby jedl jiný, sami potřebují, co svými rukama vytvoří. Nebudou se namáhat zbytečně a nebudou rodit pro ohrožení... Vlk a jehně se budou pást spolu, lev bude požírat píci jako skot ... Nebudou páchat zlo a nebudou škodit (Izajáš 65:19-25) A žádný obyvatel Sijónu neřekne: Jsem nemočen. (33:24)

Na úvodní straně brožury je obraz toho, jak si představuje tu dobu jeden známý malíř.

Odměna Ježíšových následovníků

Ježíšovým příchodem bude splněna naděje všech jeho pravých učedníků:

Věříme-li přece, že Ježíš umřel a opět vstal, přivede s ním Bůh i ty, kteří skrze Ježíše zesnuli. (1. Tesalonickým 4:14)

Jak je přivede? Tím, že budou vzkříšeni ve stejném druhu těla, v jakém byl vzkříšen Ježíš.

Blažený a svatý je ten, kdo má účast na prvním vzkříšení. Nad nimi nemá druhá smrt moc, ale budou kněžími Božími a Mesiášovými a budou s ním kralovat tisíc let. (Zjevení 20:6)

A co křesťané, kteří budou v té době naživu?

...my živí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem (1. Tesalonickým 4:17)

Kristovi učedníci, jak ti vzkříšení tak ti rázem proměnění, obdrží **nesmrtelnost**, nad nimi nemá druhá smrt moc. Možnost získat toto **privilegium** tím **skončí**.

Tisíc let

Během té doby bude odstraněn ten, který sváděl celé dějiny lidstvo k ničemnosti.

Zmocnil se draka, toho dávného hada, jenž jest Dábel a Satan, na tisíc let jej spoutal ...,aby již nesváděl národy, dokud se nedovrší těch tisíc let (Zjevení 20:2, 3)

Ti přežijí velké soužení nebudou sváděni ke zlu, budou žít v podmínkách stručně popsanych výše. Pod vládou Ježíše a jeho

učedníků:

Bude nás vyučovat podle svých cest a budeme chodit po jeho stezkách. Neboť ze Sijónu vyjde zákon a Jehovovo slovo z Jeruzaléma. A bude soudit mezi těmi národy a domlouvat mnohým lidem. I překují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože; národ proti národu nepozdvihne meč a už se nebudou učit boji. (Izajáš 2:3, 4)

Na konci tisíciletí budou všichni podrobeni zkoušce své věrnosti. Ten Zlý bude propuštěn a velká část lidí se vzbouří proti vládě, tím rozhodnou o své budoucnosti. Budou odstraněni navždy a ten Zlý s nimi. Bude připravena scéna pro druhé vzkříšení, vzkříšení k soudu:

smrt a hádes [hrob všech lidí] vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků ... A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl zničen NAVŽDY. (Zjevení 20:13, 15)

Závěr

Kdy se to vše stane?

O tom dni či hodině nikdo neví, ani andělé v nebi, ani Syn, jedině Otec. Dávejte si pozor, bděte a modlete se, neboť nevíte, kdy je ten určený čas. (Marek 13:32, 33)

To řekl Ježíš asi před 1990 lety. Od roku 70 n.l. nebyla možná bohoslužba v chrámu, o níž mluvil prorok Daniel. Židé byli rozehánáni do celého světa až do roku 1948, kdy byl založen jejich stát s částí Jeruzaléma. Je otázkou krátkého času, kdy tam bude postaven chrám a začnou se dít předpovězené události.

A co my dnes? Stále ještě můžeme využít nabídku obdržet stejné tělo, jaké dostal Ježíš, nesmrtelné, a podíl v Ježíšově vládě na zemi, a řídit obnovu země i lidstva. K tomu je nutné splnit požadavky stejné jakým dostal Ježíš, věřit Bohu a poslouchat jeho pokyny, které jsou srozumitelně popsány v Písmu.

Druhou možností je nezajímat se o tuto nabídku ve stylu "*jezme a pijme, neboť zítra zemřeme*" (1. Korinským 15:32)

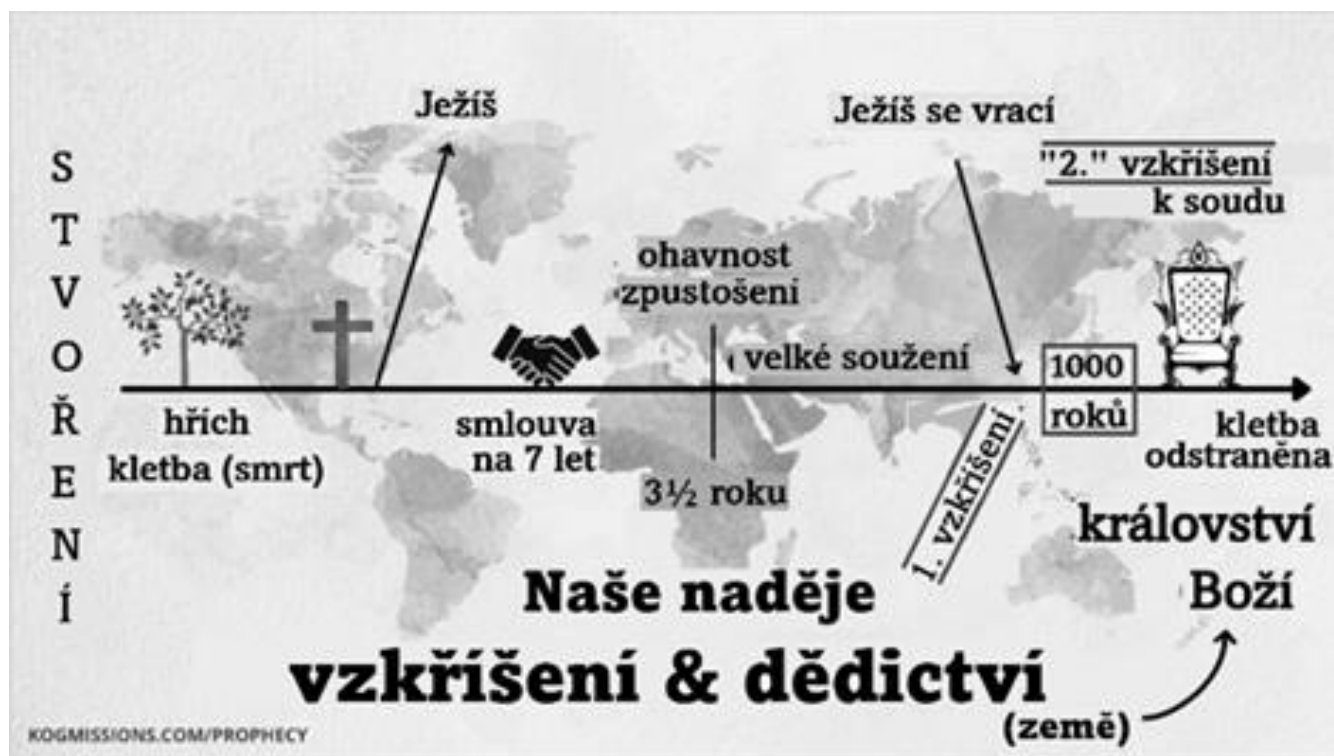
Pokud nám nedochází předložená nabídka nebo o ní nevíme, možná že během Posledního soudu budou naše skutky posouzeny příznivě a bude nám dovoleno žít na

nové zemi, jak je popsána ve Zjevení 21:3, 4:

Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi. A Bůh setře každou

slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly.

Budete tam i vy? Vaši blízcí? Kéž by

<http://focusonthe kingdom.eu/knihy/>

Co se děje, když zemřeme?

Biblický pohled na smrt a vzkříšení (Anthony Buzzard)

Kdo je Ježíš?

Prosba o návrat k víře v Ježíše, Mesiáše (Anthony Buzzard)

Zákon, sabat a novozákonní křesťanství,

Křesťanská svoboda v Ježíšově učení. (Anthony Buzzard)

Přibližně dva miliony věřících vyjadřují svou oddanost Bohu tím, že berou vážně svůj závazek k přísné a doslovné poslušnosti všech "deseti přikázání". Čtvrté přikázání má pro ně zvláštní význam. Považují ho za výraznou zkoušku poslušnosti. Existuje mnoho dalších milionů lidí, kteří také tvrdí, že jsou podřízeni Božím přikázáním, ale neshodnou se se svými soupeřícími studujícími Bibli na tom, co přesně dnes poslušnost Božím přikázáním znamená.

Čiňte pokání a dejte se pokřtít (Mark Clarke)

NEJLEPŠÍ KARIÉRNÍ PŘÍLEŽITOST VŠECH DOB – PRO VÁS!

Zastavte se a poslouchejte!

Máme pro vás a pro vaši rodinu úžasně dobrou zprávu. Někdy v budoucnu se Ježíš z Nazaretu stane světově prvním úspěšným super vládcem. Naprosto zreorganizuje lidskou společnost a vytvoří na zemi mír takový, jaký všichni chceme.

Pod Ježíšovou vládou už nebudou žádné války, žádný hlad; žádná další vražda, znásilnění nebo krádež; žádný alkoholismus a deprese; žádné rozvody a žádná chudoba.

Zní to příliš dobře, než aby to byla pravda? Bůh, Stvořitel všech věcí, osobně slíbil, že pro celé lidstvo přijde zlatý věk. Slibuje to od doby, kdy poprvé umístil člověka na naši zemi. Příchod té doby slavného míru a prosperity je zaručen.

To, co vám bylo právě řečeno, je jádrem křesťanského evangelia. Velmi pravděpodobně jste o tom ještě neslyšeli.

Téměř před 2 000 lety přišel Ježíš, aby oznamoval dramaticky důležitou dobrou zprávu o budoucí božské vládě na zemi. Vrací se, aby převzal svůj úřad super vladaře – a nyní provádí nábor mužů a žen, aby mu pomáhali při správě jeho nadcházejícího Království. Chce, abyste byli v tomto Království vladaři.

Jaká tragédie by to byla, kdybyste dovolili, aby vás minula tato největší ze všech kariérních příležitostí. Můžete tak snadno opominout informaci, kterou jste právě dostali. Ale nedělejte to. Udělejte laskavost pro sebe a pro svou rodinu. Ověřte si fakta. Mohli jsme

vám právě předat největší kousek Pravdy, kterou jste kdy slyšel!

Nadcházející nový věk na Zemi

Bylo období, kdy jsme nevěděli, že Ježíš chce už nyní vychovávat muže a ženy pro pozice ve světové vládě nadcházejícího Nového věku na zemi. Když jsme to zjistili, naše životy byly radikálně změněny. Chceme se s vámi podělit o to, co jsme zjistili ohledně křesťanského evangelia – dobré zprávy o Boží nadcházející světové vládě.

Pokud nás kontaktujete na níže uvedené adrese, ukážeme vám zdroj našich informací. Potom budete schopni vypátrat, že to, co říkáme, je pravdivé.

Neotálejte. Neignorujte nás úplně. Nezapomeňte, že Bůh chce, abyste pomáhali vykonávat světovou vládu s jeho Synem Ježíšem, až se vrátí.

Nemůže existovat žádná větší pocta. Je pro vás nejvyšší čas, abyste se připravovali, s Boží pomocí, na tuto zodpovědnost. Vaše školení bude vyžadovat testování a zkoušení, které zajistí, aby vaše povaha a bezúhonnost byly mimo podezření. Bůh nehodlá dovolit, aby zkorumpované vládnutí pokračovalo kdekoli na zemi, jakmile se Jeho syn ujme svého postavení.

Jedněte hned! Zjistěte více o křesťanské dobré zprávě. Přichází mír. A můžete pomáhat, aby byl dosažen.

<http://focusonthe kingdom.eu>
cesta.do.kralovstvi@seznam.cz

Překlad Jeden Bůh Otec, jeden člověk Mesiáš

Nový zákon s komentářem (Anthony Buzzard)

Většina návštěvníků církve si neuvědomuje, že to, co v církvi přijímají jako „Bibli“, je pro ně filtrováno optikou řeckého filozofického myšlení. Tato tradice negativně ovlivňuje současné křesťanské učení a zastírá hlavní aspekty původní víry Ježíše a apoštolů. Post biblické koncily udělaly mnoho pro to, aby „víru předanou jednou provždy“ zahaly závojem.

Poctivým zájemcům o zachraňující pravdu Písma tento překlad Nového zákona otevře oči. Většina překladů má tendenci „vkládat“ do biblického textu myšlenky, které autoři Nového zákona nikdy nezamýšleli.

Úžasné Ježíšovy záměry a nároky.

Co jste se v církvi nenaučili (Anthony Buzzard)

Lékařská věda není schopna prodloužit život o více než pár let. Ježíš však tvrdil, že zná tajemství věčného života. Toto tajemství jasně odhalil ve svém kázání o nesmrtelnosti a Božím království. Tajemství spočívá v semeni z podobnosti o rozsévání. To je jádro křesťanského evangelia.

Mesiášovo nadcházející království:

řešení hádanky z Nového zákona (Anthony Buzzard)

Naše křesťanské dokumenty poukazují na jednu nepopíratelnou skutečnost: Ježíšovi šlo především o evangelium o Božím království. Království je středobodem celého jeho poslání. Je to jeho heslo a jádro celého jeho učení.

Harmonogram času konce (Jim Mattison)

Emeritní pastor Jim Mattison shrnuje z různých částí Bible to, co bychom měli vědět o budoucnosti a jak se na ni můžeme připravit. Svůj materiál podává srozumitelně a přehledně. Jeho dílo vzbuzuje důvěru ve zjevená Boží prorocká a naděje na budoucnost lidstva v Božím království, které bude nastoleno na obnovené zemi. Tato kniha je významným příspěvkem ke kázání křesťanského evangelia o Království.

Ježíš nebyl trinitář. (Anthony Buzzard)

Anthony Buzzard vyzývá učence i laiky, aby brali vážně Ježíšovo židovské vyznání víry, jeho recitaci Šema, „Slyš, Izraeli“, která prohlašuje Boha za jediného Pána. Biblické vymezení Boha a jeho Syna zůstává součástí nedokončeného díla reformace. Důkazy předložené čtenáři ukazují, že je nutná zásadní změna paradigmatu, mají-li křesťané uctívat svého Boha v duchu a v pravdě, nezatížení filozofickými a matoucími představami o Bohu, které jsou součástí přijímané církevní tradice.

Naši otcové, kteří nejsou v nebi

Zapomenuté křesťanství Ježíše, Žida (Anthony Buzzard)

Autoři Starého zákona – hebrejské Bible – nepochybovali o tom, že Bůh promlouval. Nejenže uvedl v život nebesa a zemi svým božským výrokem, svým neuvěřitelně mocným slovem, ale pokračoval v promlouvání prostřednictvím určitých vyvolených zástupců, proroků. Boží lid tak nebyl ponechán v nejistotě ohledně plánu a záměru, který Všemohoucí, jenž všechno stvořil sám (Iz 44,24; Job 9,8), uskutečňoval ve prospěch svého stvoření.

Charakter Boha stvoření vystihuje jeho božské jméno, které ho zjevuje jako „soucitného a milosrdného, pomalého k hněvu, přehojně laskavého a věrného“.

Doktrína o trojici.

Sebezranění křesťanství. (Anthony Buzzard a Charles Hunting)

Toto významné dílo je podrobným biblickým zkoumáním Ježíšova vztahu k jedinému Bohu Izraele. Autoři zpochybňují představu, že biblický monoteismus je legitimně reprezentován trojičním pohledem na Boha, a ukazují, že v rámci kánonu Písma je Ježíš vyznáván jako Mesiáš, Boží Syn, ale nikoliv jako Bůh sám. Pozdější christologický vývoj počínaje druhým stoletím a pod vlivem pohanského gnosticizmu zkreslil biblickou nauku o Bohu a Kristu tím, že změnil podmínky biblické prezentace Otce a Syna. Tento osudový vývoj položil základy přepracované, nebiblické víry, kterou je třeba zpochybnit. Tato kniha přináší definitivní představení christologie, která má kořeny v hebrejské Bibli a Novém zákoně. Autoři předkládají ostře argumentovaný apel na chápání Boha a Ježíše v kontextu původního, apoštolského, unitárního monoteismu křesťanství.